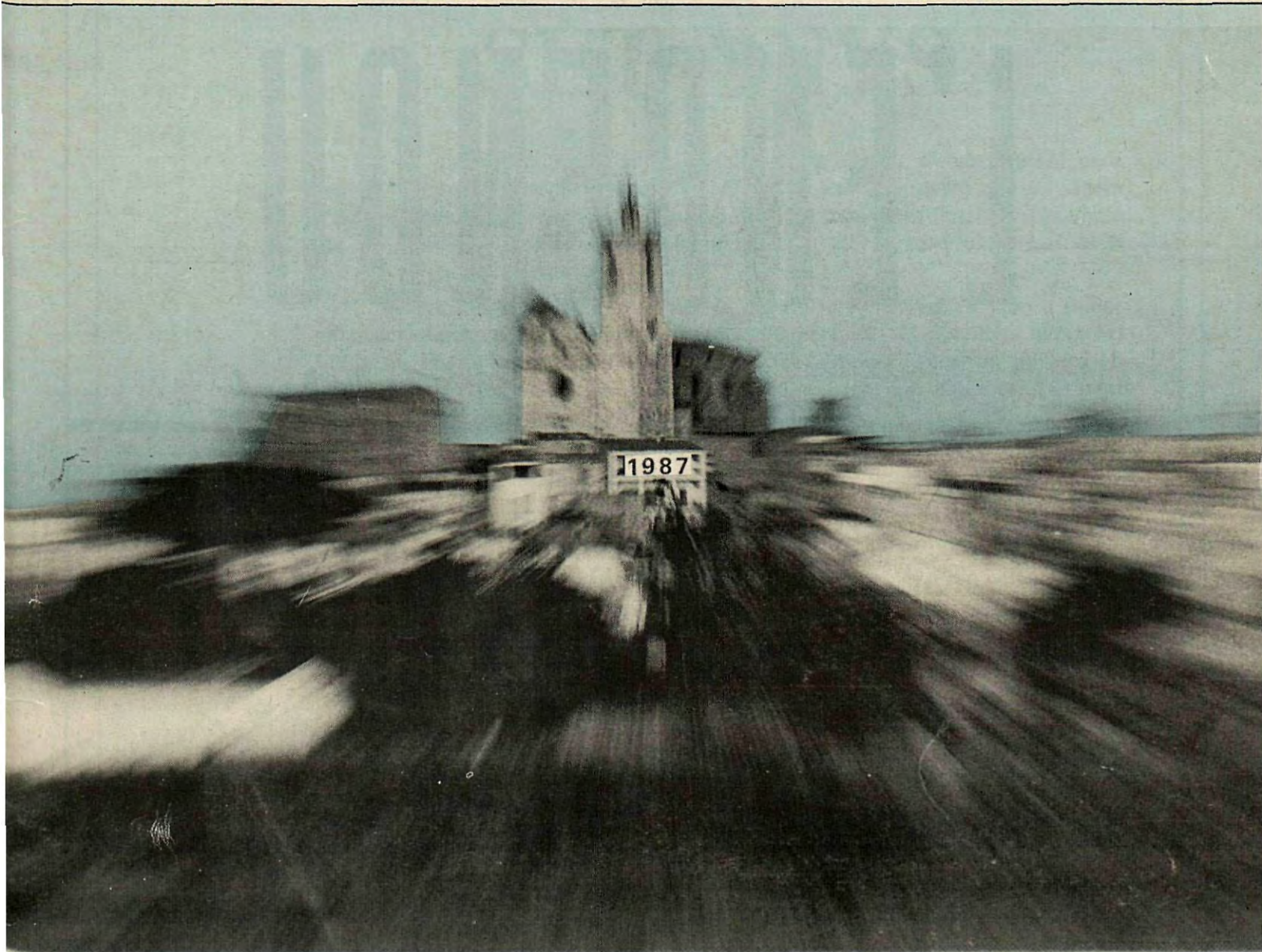

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 45 – OCTUBRE-NOVEMBRE-DESEMBRE 1986

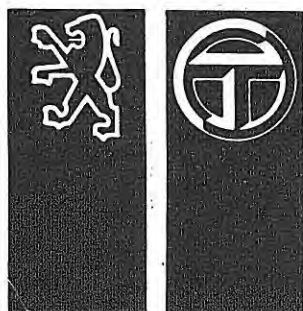
EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

- * **EI BUTLLETÍ, premi Tasis-Torrent 86
a la millor publicació local.**
- * **Reportatge: Llagostera amb
Jaume Selis.**
- * **El "Trekking" de Joan Sàbat.**

L'ENRENOU

Pub

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

**garden center
costa brava**

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

SET ANYS

En els darrers números havíem implantat la norma d'anar cobrant cada vegada que sortíem perquè no ens agrada d'avançar-nos a coses que no sabem si podrem complir. El mateix retard amb què surt aquest Butlletí és un exemple que la planificació no funcionava prou bé i que del caràcter bimensual de la revista s'ha passat a trimestral.

El premi Tasis-Torrent atorgat per la Diputació de Barcelona com a millor publicació local ens exigeix una resposta de superació. El potencial humà del Col·lectiu ens permet donar-la. Hi ha nova gent i noves ganes. En principi els canvis seran petits, però confiem en l'evolució constant que ha de tenir el punt més alt en el número 50, coincidint amb el Nadal 87-88.

Aquest dies iniciarem una campanya de promoció per recaptar subscriptors, anunciants i col·laboradors; esperem que ens ajudeu a trobar nous amics. Els set anys de vida del Butlletí ja comencen a ser una responsabilitat de tots.

Col·lectiu de Redacció

Sumari

- 3 — Pòrtic
- 4 i 5 — Entrevista a Joan Sàbat
- 6 — 21 anys de G.E. Bell-Matí
- 7 a 11 — Coses del poble
- 12 — El vaixell "Dolça Jenny"
- 13 a 18 — Llagostera amb Jaume Selis
- 19 — La ignorància, arma de l'Estat
- 20 i 21 — Premi Tasis-Torrent 86
- 22 — Temps i coses
- 23 — Pere Mayol - Francesc Gifre
- 24 — El son
- 25 — Poesia
- 26 i 27 — Pàgines infantils
- 28 i 29 — La Renaixença catalana
- 31 — El dispensari municipal
- 32 i 33 — Síntesi cronològica de la Prehistòria i la Història de Llagostera
- 34 — Internacionalitat i Esperanto
- 35 — Fer política
- 36 — Estampes nadalenques
- 37 — Esports
- 38 — Opinió

COL·LECTIU DE REDACIÓ

Eduard Alejandre, Esteve Barceló, Lluís Cañigüeral, Pere Cañigüeral, Vicenta Casamitjana, Carme Castelló, Albert Comas, Núria Comas, Anna Gorgues, Mireia Heredia, Paulí Hernández, Josep Jovanet, Olga Llobet, Maria Lloent, Aurora Marco, Sara Marquès, Isabel Mestràs, Roser Noguera, Dani Rodas, Xevi Ros, Elena Roget, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert, Montse Vila, Anna Viñas, Josep Virgili, Julià Xirgo.

Llagostera, octubre-novembre-desembre 1986

Núm. 45

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

entrevista:

JOAN SÀBAT

IMPRESSIONS D'UN "TREKKING" PEL NEPAL

El dia 10 d'octubre, al local social de "la Caixa" es va projectar un audiovisual sobre el Nepal, d'unes 375 diapositives. Un dels excursionistes que va fer possible aquest muntatge és en Joan Sàbat i Tibau que, durant més d'una hora i mitja, ens explicà com és aquella gent i ens ensenyà com són aquelles muntanyes de la carena Est de l'Himalaia. Ara, quan ha passat un any del viatge, en Joan comenta la seva experiència.

— Joan com és la vegetació d'aquell país?

— Bé; vàrem quedar meravellats per l'agressivitat dels seus paisatges; per la seva variada flora, les profundes valls i grans arbres religiosos com els pins, els avets, etc....

— I la gent, que quina manera us va rebre al moment de l'arribada?

— Els seus habitants eren molt senzills, simpàtics, especialment la mai-nada; fins i tot, molta gent desenvolupava les seves activitats al carrer, com és el cas dels barbers. La ciutat de Katmandú és molt rica en construccions de tipus religiós i temples, això ens demostra aquesta sensibilitat per les coses sagrades, típica en el món oriental.

— Quina és l'activitat agrària principal dels habitants de la regió?

— Un cop deixada la vall de Katmandú vàrem observar molts cultius d'arròs en terrasses a les voreres de les muntanyes; aquest cultiu, per tant, és el més important del país.

— Ens podries explicar quins són els paratges més rellevants d'aquesta fascinant aventura?

— L'excursió va començar a 2.800 metres d'alçada, a la ciutat de Lucle. Durant aquest primer dia l'itinerari fou força planer, seguint a una distància relativament curta el curs del riu, travessant ponts per passar els petits torrents. Pel camí, hi havia cases a les quals, per algunes rúpies, et venien una tassa de llet.

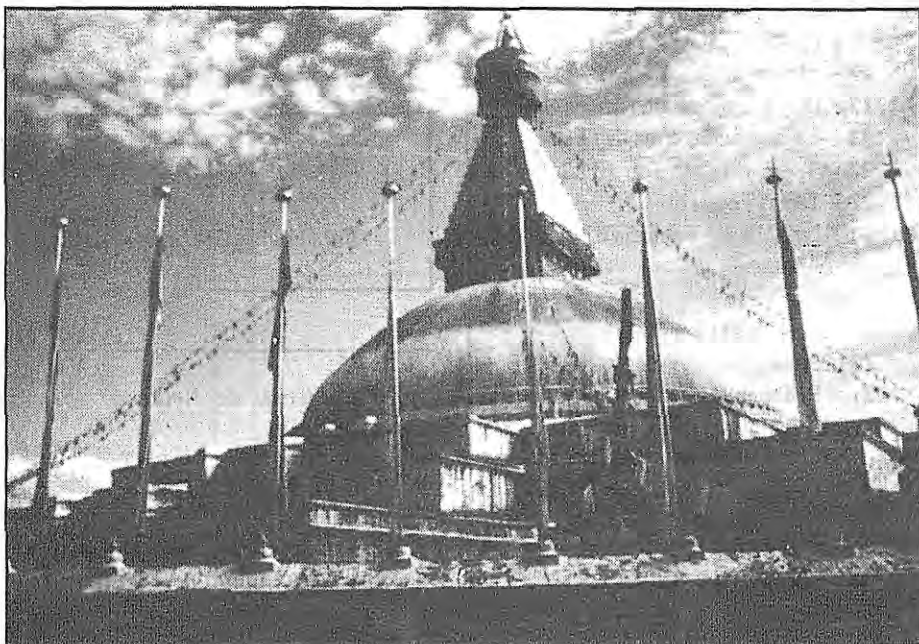
A mesura que anem pujant, el camí es fa més esllavissadís a causa de l'últim Monsó.

El lloc d'acampada fou Pangding, on vàrem estar tot el dia per poder passejar pels voltants. L'endemà, a trenc d'alba, i amb el cel ennuvolat partírem seguint el nostre itinerari. Salts d'aigua, pedres, ponts, i xerimola amb els "Sherpes" ens feien el viatge més agradable. A partir d'aquí arribem al parc de l'Everest, que té una extensió de 1.243 Hm.2, on es podem trobar, entre d'altres espècies, antílops del Tíbet, diferents tipus de cabres i l'ocell nacional del Nepal, una espècie de faisà amb un plomatge molt vistós. De sobte, un cop passada una clariana de vegetació, les mirades es dirigeixen al mateix lloc; és l'Everest.

Tot seguit, mig tapat per la boira la capital dels Sherpa: Namche-Bazar. El poble està situat en una muntanya en forma d'amfiteatre, amb les cases ordenades i els carrers empedrats i paral·lels. Voltem el poble i arribem on farem nit.

Cap al tard, comença a pujar la boira i la temperatura decau, això fa que decidim entrar dins l'habitatge que ens hostatjarà.

L'endemà sortim aviat i comencem a baixar cap al poble de Kumjung, des d'on distingim la imponent silueta de l'Amma d'Ablam. Aquí és on fem la següent parada després de tres hores de camí. Ens entretenim passejant

Un temple a la ciutat de Katmandú

(FOTOS JOAN SÀBAT)

pels paratges fins a l'hora de sopar, que és quan tornem al campament.

El proper dia continuem el viatge i fem la primera parada en un petit poble. Als afores d'aquest, trobem un obstacle que hem de travessar. Es tracta d'un riu ple de banderes d'oracions que passem tot fent unes quantes fotografies.

A l'altra banda d'aquest riu veiem un grup de cases anomenat Phunki. Aquí fem un dia de descans, per aclimatar-nos a l'alçada. El dia previst es converteix en dos, a causa del mal temps.

Per fi sortim i continuem el nostre camí, seguint el curs del riu, fins que ens comencem a enlairar per la muntanya, i cap als 4.000 metres trobem les primeres neus. Fem una estona de parada a Warsho, una casa on ens ofereixen menjar calent. Des del coll de la muntanya veurem barrejats amb els iacs (uns animals peluts semblants a vaques però resistents al fred). Ens allotgem en una casa del poble on tirem unes fotos als menuts, cosa que ens costa una esbrancada dels seus familiars.

L'endemà prosseguim el camí travessant el poble, amb el cim del Tawoche al fons. La caminada se'ns fa una tortura, a causa de les ondulacions de la neu. Per fi arribem a Lobuche a 4.900 metres d'alçada. La temperatura

baixa molt en pocs moments, i a causa d'això decidim anar al refugi.

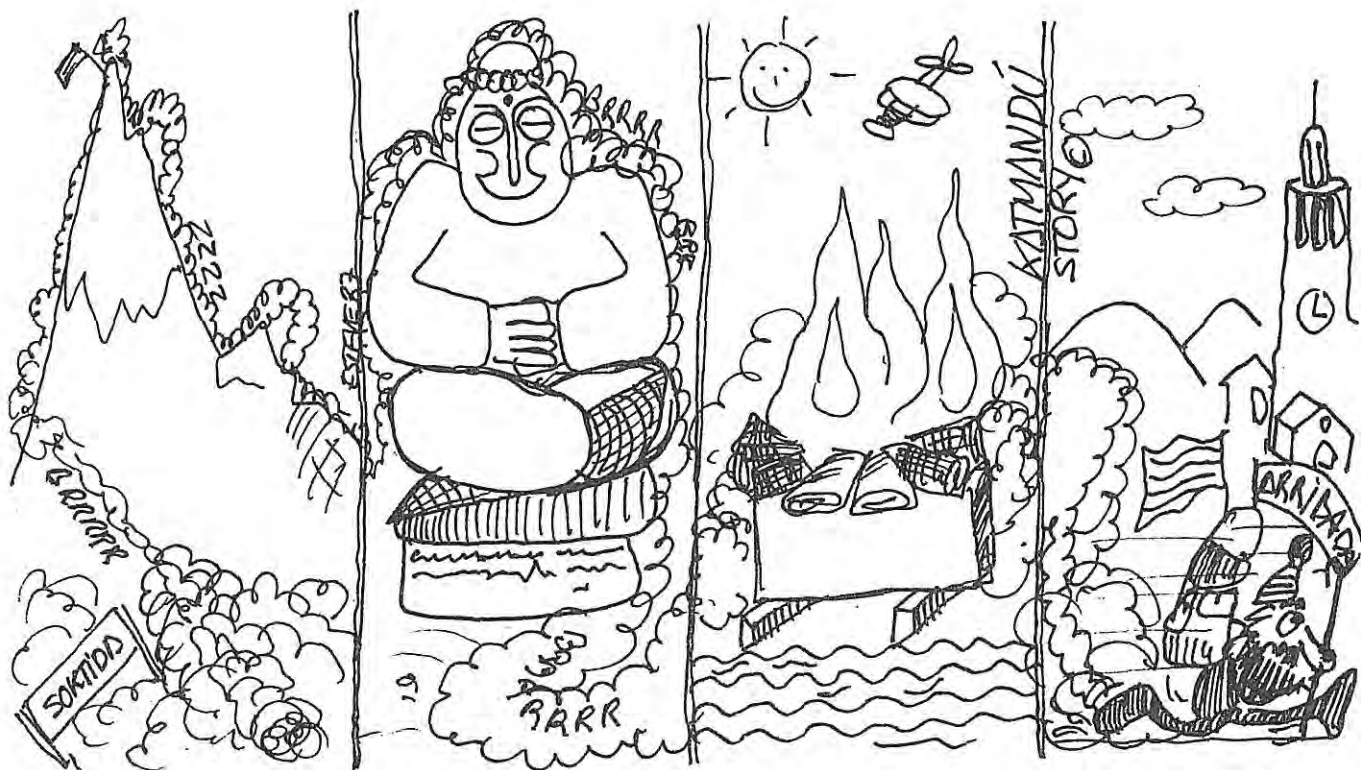
Sortim quan encara es fosc. Davant nostre s'aixeca com una piràmide el cim del Pumori; a sota d'aquest hi ha l'objectiu de la nostra aventura el Kala Patar de 5.545 metres. En un petit pla trobem l'únic lloc habitat (el poblat de Gorak Shep). Ens disposem a pujar els últims 400 metres de desnivell que ens separen d'aquest cim. Cap al final,

hem de grimpar per arribar al nostre objectiu, el Kala Patar.

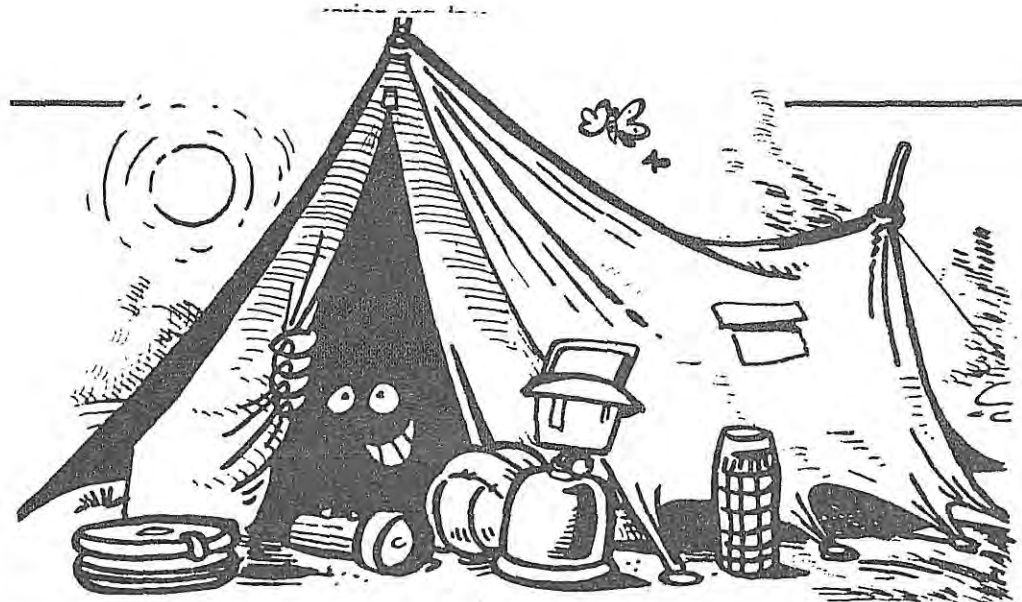
A la baixada ens acomiadem del Sherpes, que ens han acompanyat durant aquest dies.

El nostre viatge s'ha acabat.

Collectiu de Redacció

21 ANYS DE G.E. BELL-MATÍ

Amb motiu del 21.è aniversari del grup excursionista Bell-Matí, el mes d'octubre passat es van dur a terme una sèrie d'activitats, amb la participació de mainada, joves i grans. A continuació destaquem els actes més importants, celebrats al llarg de quinze dies.

—El propassat 3 d'octubre es projectà la pel·lícula "Hem fet el cim", basada en la 3.ª expedició catalana patrocinada per la "Caixa de Barcelona" a l'Everest. Fou interessant observar l'interès suscitat per la muntanya, ja que la participació fou nombrosa, com també el nombre d'assistents —unes 100 persones—. La pel·lícula s'acabà amb un petit col·loqui, on la majoria d'assistents pogueren fer les seves preguntes i comentar la projecció.

Potser el dia més complet fou el dissabte, 4 d'octubre, quan, al matí, s'engrescà la mainada a portar la seva bicicleta i fer una gimcana a la plaça de Catalunya. El mateix dia a la tarda es féu la gran "moniatada".

Sopar de germanor

Al vespre tota la gent jove del poble pogueren anar a sopar a l'Hostal Mas Roure. Una de les originalitats més importants d'aquest sopar fou el menú, carregat de sucoses paraules que donaren un toc de gràcia a la festa. Aquí el presentem:

MENJA

Talls de pilota de rugbi, amb llesques crues de darrera del porc.

Embolics de remugador tendre, amb "barraquetes" de Barrufet.

Sotanes i flabiols barrejats.

XXI Roda dolça de "troncomòbil"

Fruita del temps, trepitjada i fermentada.

Espatlla camins.

Deliris del "déu Baco", amb forats.

Desvetllador general.

Encenalls de canya socarrats.

En arribar hi havia dues paneres, una amb números parells i l'altra amb senars. Les dones agafaven d'una panera i els homes de l'altra; amb aquest número s'arribava a la taula i sota el plat es trobava una fotografia girada on es llegia un número, i cadascú es col·locava segons el número corresponent. Les fotografies eren de paisatges muntanyencs.

Marxa infantil i dinar de germanor

De vegades les inclemències del temps no ens deixen fer el que volem. Tal fou el que obligà tota la colla a retirar-se quan faltaven pocs metres per arribar al lloc de trobada. La pluja no parà ni un moment i es quedaren

a Romanyà. Allà decidiren baixar cap a Llagostera i es pararen a dinar en una casa de pagès. Els participants sumaven prop de 60, entre nens i nenes, i realment la marxa fou molt moguda.

Restauració de la font de Panedes

Una de les activitats més recents del G.E. Bell-Matí ha estat la restauració de la font de Panedes. Encara que abans s'hi havia treballat, sobretot a netejar l'entorn, hi havia moltes romagueres i deixalles que s'hi aboquen de manera incontrolada.

"Veient que allò anava a caure —ens diu un dels col·laboradors en aquesta tasca— vam decidir posar-nos-hi". Per això, el diumenge 16 d'octubre, tres cotxes carregats de ciment, rajoles i paletes decidiren baixar a la Font de Panedes. Van posar la biga per tal d'aguantar la solera que estava a punt de caure. La biga ha estat una donació. Per a més endavant es té pensat anar a tancar el forat que hi ha sota la font. Endavant G.E. Bell-Matí i que per molts anys pogueu anar fent aniversaris!

COSES DEL POBLE

LA SETMANA GASTRONÒMICA DE GIRONA ES PRESENTÀ AL RESTAURANT "CAN MERI"

(Foto VENTURA)

Els millors restaurants del Gironès van participar a la Sisena Setmana Gastronòmica.

El mes d'octubre passat, l'Associació d'hostaleria de Girona, demostrà que la descentralització és quelcom ben senzill d'aplicar quan hi ha bona predisposició i un bon amfitrió, com ho va ser en Josep Sánchez de "Can Meri". Amb el lema de "posar la cuina a l'abast" l'Associació d'hostaleria presentà a Llagostera la sisena Setmana Gastronòmica en la qual van participar 28 restaurants de la perifèria gironina.

La base de la setmana gastronòmica és oferir un menú especial a preus molt assequibles, "tot donant a conèixer plats que normalment no es demanen i amb una bona relació qualitat-preu". En la Setmana participen els millors restaurants de Girona ciutat i dels pobles del Gironès. D'aquesta zona, hi havia el "Molí de la Selva" i "Can Meri". Va ser en aquest local on es va fer la presentació de la Set-

mana Gastronòmica, el dilluns 13 d'octubre, amb l'assistència de l'alcalde Josep Puig, del regidor de Turisme de Girona, Xavier Gassiot, i dels representants dels restaurants.

Aquesta és la primera vegada que l'Associació d'hostaleria de Girona presenta la Setmana Gastronòmica fora de la ciutat. Els organitzadors estaven encantats de venir a Llagostera, i asseguraren que la iniciativa cada any té més bona acollida per part del públic.

Pensem que l'invent podria tenir una rèplica adequada a Llagostera, estudiant el temps més indicat per fer-ho. La gastronomia està de moda, i el potencial restaurador que hi ha al poble, s'hauria de promoure més, promocionant al mateix temps el nom de Llagostera, que bona falta li fa.

Collectiu de Redacció

CURSETS D'ESPERANTO

Des de fa pocs mesos s'estan duent a terme, a Llagostera, dos cursos paral·lels d'esperanto. Aquests són portats per en Lluís Canyiguer i en Josep Virgili, dos joves llagosterencs que prèviament s'introduïren a l'esperanto a Girona. Les classes, a les quals assisteixen una quinzena de nois i noies d'una mitjana de disset anys, es donen de forma gratuïta.

Aquesta nova experiència al poble és valorada, tant per professors com per alumnes, positivament, ja que els hi permet estar amb relació amb altres joves de països com l'Iran, Polònia, Hongria, Xina, etc..., ara per ara, per correspondència.

COL·LABORADORS

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions
Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

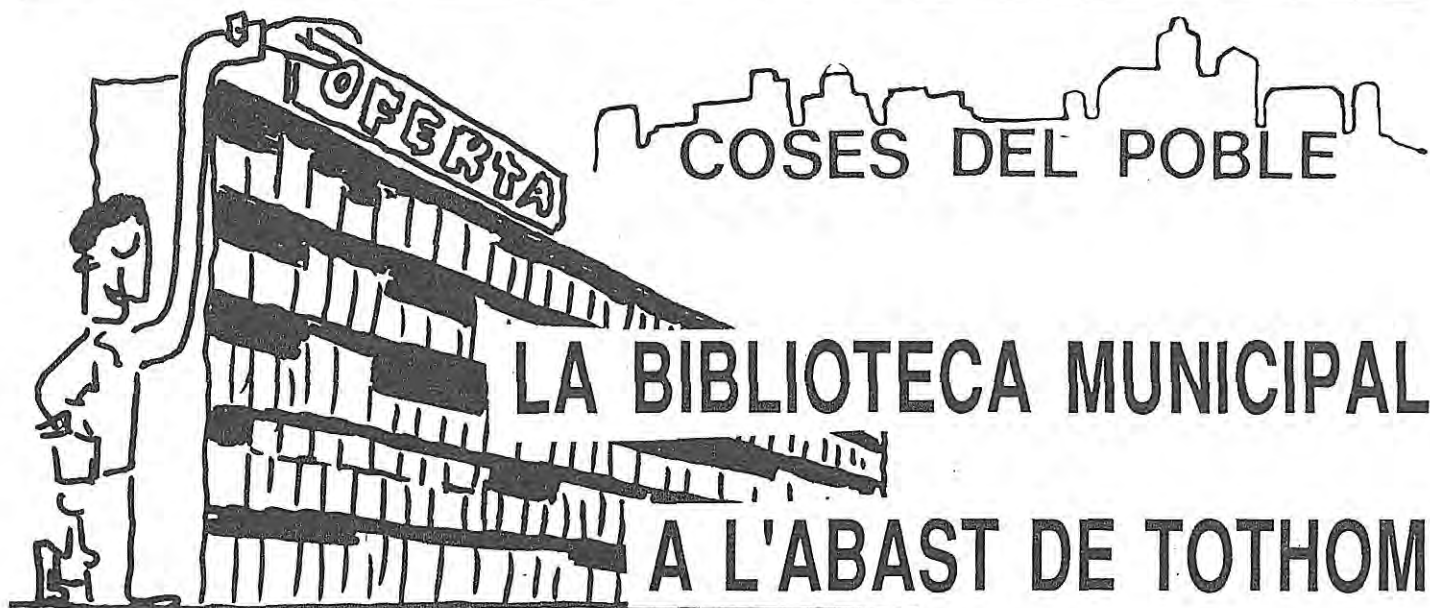
CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers, 2 Tel. 83 02 57

MOBLES I FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

Carretera Tossa - Tel. 83 09 95

Com indicàrem al número del BUTLLETÍ, us oferim la llista de llibres que han ingressat a la biblioteca des del mes de febrer d'enguany fins el mes de juliol. A la part corresponent als llibres per a adults hem inclòs només els que segons la Classificació Decimal Universal pertanyen als números següents:

0: És a dir, els llibres que tracten dels fonaments de la ciència i de la cultura, bibliografies, biblioteconomia, enciclopèdies, periodisme, etc.

1: Història de la filosofia, sistemes filosòfics, psicologia, ètica, etc.

2: Religió cristiana, altres religions, mitologia, religions comparades, etc.

3: Ciències socials, sociologia, estadística, política, economia, dret, administració, pública, educació, etnologia, etc.

5: Matemàtiques, astronomia, geodesia, cartografia, física, química, geologia, paleontologia, botànica, zoologia, etc.

La resta de llibres, que tracten d'altres matèries, aniran apareixent en properes col·laboracions.

0

— ECO, Umberto. **Acocalípticos e Integrados**. Madrid: Lumen, 1985.

— ECO, Umberto. **Cómo se hace una tesis**. Barcelona: Gedisa, 1983.

— **Festes i tradicions populars a les comarques gironines**. Girona: Diputació Provincial, 1985.

— SERRANO, Sebastià. **De l'amor als signes**. Barcelona: Promociones Publicaciones Universitarias, 1984.

1

— COLLANGE, Chistiane. **Jo, la teva mare**. Barcelona: Altafulla, 1985.

— COPLESTON, Frederick. **Historia de la filosofía**. Barcelona: Ariel, 1983-9 v.

— FREUD, Sigmund. **La interpretación de los sueños**. Barcelona: Empúries, 1984-1985. 2 v

2

— Creients en temps de Crist. Barcelona: Abadia de Montserrat, 1984.

— LAO-TSE. Tao-te-King: **El llibre del recte camí**. Barcelona: Aquari, 1984.

— ROVIRA BEOLLOSAO, Josep. **La humanitat de Déu**. Barcelona: Edicions 62, 1984.

3

— CATALUNYA. Generalitat. Departament de Política Territorials i Obres Públiques. **Memòria 1983**. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1984.

— CATALUNYA. Generalitat. Direcció General de Joventut. **Memòria: 1984**. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1985.

— CAVERO, José. **Qué es la OTAN**. Madrid: Publisalud, 1986.

— CREIXELL, Joan. **Origen de la bandera independentista**. Barcelona: El llamp, 1984.

— CUCURELLA, Santiago. **L'equilibri territorial de Catalunya**. Barcelona: El llamp, 1984.

— GRAELL I DANIEL, Anàlisis (sic) **del fet social**. Barcelona: Pòrtic, 1984.

— INSTITUT Català del sòl. **Memòria corresponent a l'exercici 1984**. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1985.

— **Els joves obrers i el seu treball**. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1985.

— **Legislació laboral bàsica i disposicions del Departament de Treball**. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1985.

— LLISET I BORRELL, F. **La funció pública de les comunitats autònomes**. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1986.

— LLISET I BORRELL, F. **Manual de dret local**. Barcelona: Generalitat de Catalunya, 1986.

— ROCA, Francesc. **Un viatge inútil: de l'auge 1945-1973 a la crisi**. Barcelona: Edicions 62, 1985.

— SCHOECK, Helmut. **Diccionario de sociología**. Barcelona: Herder, 1981.

— TRIAS FARGAS, Ramon. **Narració d'una asfíxia premeditada**. Barcelona: Tibidabo, 1985.

5

— ATKINS, P.W. **La creación**. Barcelona: Labor, 1983.

— CAÑAL DEL LEON, Pedro. **Investigant els éssers vius de la ciutat**. Barcelona: Teide, 1984.

— FENNEMA, O.R. **Introducción a la ciencia de los alimentos**. Barcelona: Reverté, 1982. 2v.

— JENKINS, John B. **Genética**. Barcelona: Teverté, 1982.

— REEVES, Hubert. **Paciència dins l'atzar: l'evolució del cosmos**. Barcelona: Empúries, 1985.

— ROIG, A.; DIAZ, Química física. Madrid: Alhambra, 1980. 2v.

— VIVES, Teodoro. **El Cometa Halley**. Madrid: Blume, 1985.

INTERESSANT CICLE DE CONFERÈNCIES

Han començat les conferències programades des de l'Ajuntament per als mesos de desembre, gener i febrer, emmarcades en el cicle d' "activitats culturals d'hivern" on s'inclouen, també, una sèrie d'exposicions i un concert de Nadal.

Les conferències del mes de desembre han estat les següents:

— En **Pere Solà**, professor d'història de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona, ha parlat sobre "*la vida associativa a Llagostera durant la República*", centrant-ho en el Casino i la Cooperativa la Regeneradora, entitats sobre les quals ve treballant des de fa temps, fonamentant-se sobretot en material escrit, com les actes, comptes, etc...

— **L'Enric Marqués**, pintor gironí instal·lat a Llagostera, aprofitant un títol tan puntual com "*El paisatge en la pintura gironina*" exposà a grans trets la seva visió de la valoració del paisatge i el seu tractament com a tema d'un quadre. Per això presentà la conferència amb perspectiva històrica, alhora que, molt breument, donà una pinzellada del paper del paisatge en la pintura d'altres cultures. Acompanyà la xerrada amb diapositives, principalment de pintors de l'Estat Espanyol, de Catalunya i de les comarques Gironines. També parlà de pintors locals com mossèn Gelabert o Pere Mayol.

— **Maria Àngela Vilallonga**, professora de filologia llatina del C.U.G., continuà amb l'entorn natural però des d'una altra perspectiva. El títol de la xerrada va ser "*Els arbres i la mitologia*" i consistí, bàsicament, en l'exposició del treball recull, recentment publicat, d'una sèrie d'articles apareguts a Presència i que també han estat transcrits al Braille.

Aquest conjunt de conferències les quals acostumen a concloure amb un petit debat, han estat transmeses simultàniament per Llagostera Ràdio, com també ho seran la resta.

El programa previst per als propers mesos de gener i febrer és el següent:

EXPOSICIONS:

Des del 24 de desembre al 7 de gener

— Al Casino Llagosterenc EXPOSICIÓ COL·LECTIVA D'ARTISTES LOCALS.

— A la Sala d'Exposicions de "la Caixa" EXPOSICIÓ DE PINTURA A LA CERA a càrrec d'Enric Marqués, Josep Lloveras, Josús Portas i Pompeu Pascual, amb diapositives de Jesús Portas.

— A la biblioteca Julià Cutiller EXPOSICIÓ DE TREBALLS D'ARTESANIA REALITZATS PELS ALUMNES DE TERESA CASADEVALL.

CONFERÈNCIES:

Al local Social de la Caixa, a les 10 del vespre.

15 de gener:

Jaume Creus, metge especialista en Cirurgia Ortopèdica, parlarà sobre "*El passat, present i futur de la cirurgia*".

22 de gener.

Joaquim Gelabertó, professor de Matemàtiques de l'Institut Santiago Sobraqués de Girona presentarà el tema "*Científics catalans d'abans i d'ara*".

29 de gener.

Ramon Forteza, capità de la Marina

Mercant, contestarà a la pregunta: "*Que és la Marina Mercant?*".

12 de febrer.

Joan Ventura i Joan Carles Buhigas, tocaran el tema de "*La ràdio i la premsa locals*".

26 de febrer.

Narcís Soler, professor de Prehistòria del Col·legi Universitari de Girona parlarà de "*Llagostera i l'edat de pedra*".

També i emparant-se, en un principi, amb les activitats d'hivern, l'Ajuntament ha organitzat, amb el patrocini de "la Caixa" una sèrie d'actes. Diferents representants d'entitats pel poble han triat les activitats d'entre l'oferta de l'obra social de "la Caixa". El programa és el següent:

3 de gener.— **LA LLEENDA DE L'ATLÀNTIDA** de Jacint Verdaguer, a càrrec del teatre Curial (espectacle infantil).

6, 13 i 20 de febrer.— **INTERPRETACIÓ DE TEATRE** (els autors dramàtics) a càrrec de Josep Montanyes, director teatral, actor i professor d'interpretació.

20 de març.— **CONFERÈNCIA** sobre **L'ADOLESCÈNCIA** (Psicologia) per l'Agustí Casanova, la Raquel Sabrafen i la Montserrat Viver.

10 d'abril.— **CONFERÈNCIA** sobre **L'ABÚS DELS MEDICAMENTS** per en Miquel Portametge del Gabinet d'Assessoria i Promoció.

24 d'abril.— **MISSIÓ TINDUF** (4.000 quilòmetres a través del Sahara) per en Joaquim Monturiol.

15 de maig.— **RECITAL** de poesia i cançó a càrrec d'en Celdoni FONOLL.

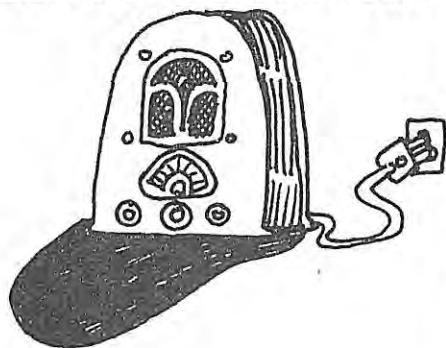
19 de juny.— **DIAPPOSITIVES I CONFERÈNCIA** sobre les **ECOLOGISTES A CATALUNYA** per la M. Àngels PÉREZ LATORRE, economista.

El professor Pere Solà obri el cicle de conferències.

COSES DEL POBLE

LLAGOSTERA RÀDIO

Amb l'arribada de l'hivern, a Llagostera Ràdio es va estrenar una nova programació, i el que hem fet ara és ampliar l'horari d'emissions amb programació pròpia.

L'horari ha quedat de la següent manera: De dilluns a divendres engegum les emissions a les 10 h. del matí connectant amb Ràdio 4 fins a les 5 h. de la tarda, hora en què comencen les emissions de producció pròpia fins a les 12 h. de la nit. Els dissabtes obrim de les 10 h. del matí fins a les 12 h. de la nit, amb programes fets aquí, igual que el diumenge, però amb la diferència que aquest dia tanquem les emissions a les 7 h. de la tarda.

Una bona notícia per als oïents de Llagostera Ràdio és que ens estem posant en contacte amb les cases discogràfiques perquè ens enviïn les seves novetats i ja n'hem aconseguit unes quantes, d'aquesta manera podem oferir-vos millor música i no carregar el pressupost a l'Ajuntament; així podem invertir els diners que ens entren de la publicitat per a millorar les nostres instal·lacions i equipament.

Esperem fer aviat l'estudi de gravació, així ens permetrà fer més coses, per a les quals ara ens veiem limitats, ja que mentre emetem no podem preparar res i gent que podria preparar coses per a millorar la qualitat de la nostra emissora no té temps fora de les hores d'emissió per a fer-ho.

Per acabar m'agradaria desitjar-vos un **BON ANY NOU** i agrair-vos que seguïu confiant en **LLAGOSTERA RÀDIO**.

MOR UN NOI QUE MENJÀ BOLETS VERINOSOS

El jove Benjamí Chicharro i Mateu, que vivia a Can Franciac de Bruguera Alta, va morir el 23 d'octubre passat a resultes de la ingestió del bolet "*amanita phalloides*" també conegut pel nom de "*farinera borda*". El noi, que tenia 14 anys i estudiava al col·legi La Salle de Cassà, havia anat a collir bolets uns deu dies abans, i malgrat les recomanacions dels avis es va menjar aquests bolets semblants als ous de reig. Ingressat a la clínica de Girona i posteriorment a la residència Vall d'Hebron de Barcelona, morí a causa d'una insuficiència hepàtica.

La farinera borda es distingeix per una volva membranosa al peu, un anell blanc a la cama i un barret de color verd oliva. Enguany, han estat diverses les persones afectades pel consum d'aquest bolet, la qual cosa demostra la necessitat de tenir un bon coneixement de les espècies, abans d'ingerir-ne. Proves tradicionals com el gra d'all o la cullera de plata, per saber si són comestibles, han demostrat la seva ineficàcia. En Benjamí hi havia confiat.

NAIXEMENTS

12 setembre 1986,

Víctor-Manuel Carreño i Moreno, fill de Manuel Carreño Dávila i de Maria Dolores Moreno Arrébola, domiciliats al carrer Barcelona núm. 27, 2.ª.

17 setembre 1986

Anna Valls i Molina, filla d'Arcadi Valls i Creus i de Maria Eloisa Molina i Camps, domiciliats al carrer Girona Alta núm. 12

23 octubre 1986

Pere Freixas i Gispert, fill de Pere Freixas i Turró i de Maria Dolors Gispert i Aymerich, domiciliats al carrer Constància núm. 4, 2.ª, 1.^a

27 octubre 1986

Narcís Mata i Ferrer, fill de Narcís Mata i Noguera i d'Emília Ferrer i Figueras, domiciliats al carrer Roser núm. 1.

4 novembre 1986

Gerard Bayé i Turon, fill de Jordi Bayé i Sureda i de Maria Rosa Turon i Garriga, domiciliats al carrer de Tossa núm. 37.

4 novembre 1986

Judit Miquela i Díaz, filla de Pere Miquela i Portés, i de Manuela Díaz i López, domiciliats al carrer Constància núm. 4, baixos, 1.^a

20 novembre 1986

Anna Mallorquí i Molina, filla de Josep Mallorquí i Morató i de Maria Lluïsa Molina i Ruiz, domiciliats al Passeig Pompeu Fabra núm. 21.

20 novembre 1986

Anna Gironès i Gispert, filla de Joan Gironès i Bosch i de Pilar Gispert i Lladó, domiciliats al veïnat de Penedes núm. 12, "Can Bas".

26 novembre 1986

Pau Turon i Izquierdo, fill de Joan Turon i Rabassadas i de Josefina Izquierdo i Cantó, domiciliats al carrer Sant Feliu núm. 11.

5 desembre 1986

Ricard Puig i Vidal, fill de Ramon Puig i Pla i de Margarida Vidal i Sàbat, domiciliats al carrer Travessia Gavarres, s/n.

MATRIMONIS

8 novembre 1986

Josep Montiel i Pedraza, nascut a Sant Gregori el 18-12-1959, domiciliat al carrer Migdia núm. 11, amb **Maria Dolors Molina i Conde**, nascuda a Sant Gregori el 18-7-1963, domiciliada al carrer Músic Aguiló núm. 19.

15 novembre 1986

Joan Oliveras i Mallorquí, nascut a Llagostera el 9-4-1954, domiciliat al veïnat de Sant Llorenç núm. 28 "Les Planes", amb **Maria Rovira i Pla**, nascuda a Llagostera el 14-7-1958, domiciliada al veïnat de Bruguera

15 novembre 1986

David Ventura i Arcos, nascut a Barcelona el 11-12-1961, domiciliat a Barcelona, carrer Beatriu núm. 6, ent. 1.ª, amb **Laura Suárez i Ruiz**, nascuda a Santa Olalla del Cala (Huelva) el 20-9-1965, domiciliada a Barcelona, carrer Beatriu núm. 6, ent. 1.^a

DEFUNCIONS

20 agost 1986

Pere Mayol i Borrell, nascut a Llagostera el 1-9-1906, domiciliat al carrer Alvarez núm. 12, casat amb **Francesca Collell i Burch**.

16 setembre 1986

Francesc Gifre i Vila, nascut a Sant Joan de les Abadesses el 17-9-1900, domiciliat al carrer Concepció núm. 11. Vidu de **Maria Rodríguez i Pañellas**.

17 setembre 1986

Guillem Guirado i Gutiérrez, nascut a Vélez-Málaga (Màlaga) el 7-2-1949, domiciliat al carrer Santa Anna núm. 15. Casat amb **Elionor Adarnius i Ribas**.

2 octubre 1986

Baltasar Ribas i Ruff, nascut a Llagostera el 28-9-1910, domiciliat al carrer Nou núm. 34. Casat amb **Teresa Ferrer i Bertrana**.

3 octubre 1986

Concepció Ferrer i Candeler, nascuda a Vidreres el 15-7-1902, domiciliada al carrer la Coma núm. 21. Vídua de **Narcís Aubó i Vidal**.

8 octubre 1986

Balbino Massa i Lloberas, nascut a Llagostera el 7-12-1902, domiciliat al carrer Barceloneta núm. 3. Casat amb **Ramona Ribas i Gotarra**.

16 octubre 1986

Joan Turon i Pérez, nascut a Caldes de Malavella el 22-10-1899, domiciliat al carrer Concepció núm. 30. Vidu.

4 novembre 1986

Francesca Olivé i Espinet, nascuda a Llagostera el 7-3-1893, domiciliada al Passeig Pompeu Fabra núm. 34. Vídua de **Pere Vall-Ilosera i Puig**.

4 novembre 1986

Miquel Agüera i Salvador, nascut a Cúllar-Baza (Granada) el 1-3-1938, domiciliat al carrer Rafael Mas núm. 49. Casat amb **Lluïsa Agüera i Maurandi**.

8 novembre 1986

Concepció Vila i Canal, nascuda a Sant Joan les Fonts (Girona) el 14-8-1898, domiciliada al carrer Barcelona núm. 103 de la població d'Olesa de Montserrat (Barcelona). Vídua de **Ferran Burgués i Altés**.

9 novembre 1986

Nicolau Ramon i Saguer, nascut a Santa Cristina d'Aro el 24-4-1897, domiciliat a l'Hospital Municipal. Vidu de **Consol Moradell i Pujolar**.

16 novembre 1986

Maria Grau i Saballs, nascuda a Sant Jordi Desvalls (Girona) el 9-2-1916, domiciliada al carrer Rafael Mas núm. 15. Casada amb **Narcís Dalmau i Ribas**.

17 novembre 1986

Vicenç Viñolas i Negre, nascut a Vilobí d'Onyar el 29-1-1909, domiciliat al veïnat de Bruguera núm. 27. Vidu de **Clotilde Pla i Cantó**.

17 novembre 1986

Carme Vendrell i Costas, nascuda a Llagostera el 16-5-1903, domiciliada al carrer Àngel Guimerà núm. 20. Vídua de **Domingo Altarriba i Rigau**.

20 novembre 1986

Marià Llinàs i Salellas, nascut a Vidreres el 31-5-1897, resident a l'Hospital Municipal. Vidu de **Maria Gay i Vila**.

28 novembre 1986

Pere Cabarrocas i Llinàs, nascut a Castell d'Aro el 29-10-1913, domiciliat al carrer de Barcelona núm. 15. Casat amb **Josefa Lliñon i Cadillach**.

7 de desembre 1986

Consol Ball-Ilovera i Bas, nascuda a Llagostera el 12-2-1901, resident a l'Hospital Municipal. Vídua d'**Esteve Ruscalleda i Masgrau**.

7 desembre 1986

Miquel Vilà i Marull, nascut a Sant Sadurní de la Bisbal el 7-4-1907, domiciliat al carrer Ganix núm. 48. Vídua de **Montserrat Pigem**. Casat amb **Gerònima Gabarron i Sánchez**.

COL.LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERA

c/. Sant Feliu

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 23 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÈS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

ROSTISSERIA M. DEULOFEU

Donzelles, 31 - Tel. 83.09.62

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Penedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

EL VAIXELL "DOLÇA JENNY" JA REPOSA A LES AIGÜES DEL MEDITERRANI

El 15 d'octubre va ser el gran dia d'en Joan Fortuny. El matí es presentava nuvolós, però des de primera hora gran nombre de llagosterencs es van concentrar a la Casa nova d'en Vidal per veure la partida del iot batejat com "Dolça Jenny". Curiosos, gent que hi anava a treballar, amics, xafarders, tothom en un moment o altre havia passat per la carretera de Tossa per veure l'obra que dia a dia, peça a peça, anava construint en Joan, amb la col·laboració de la Jenny i en Carles.

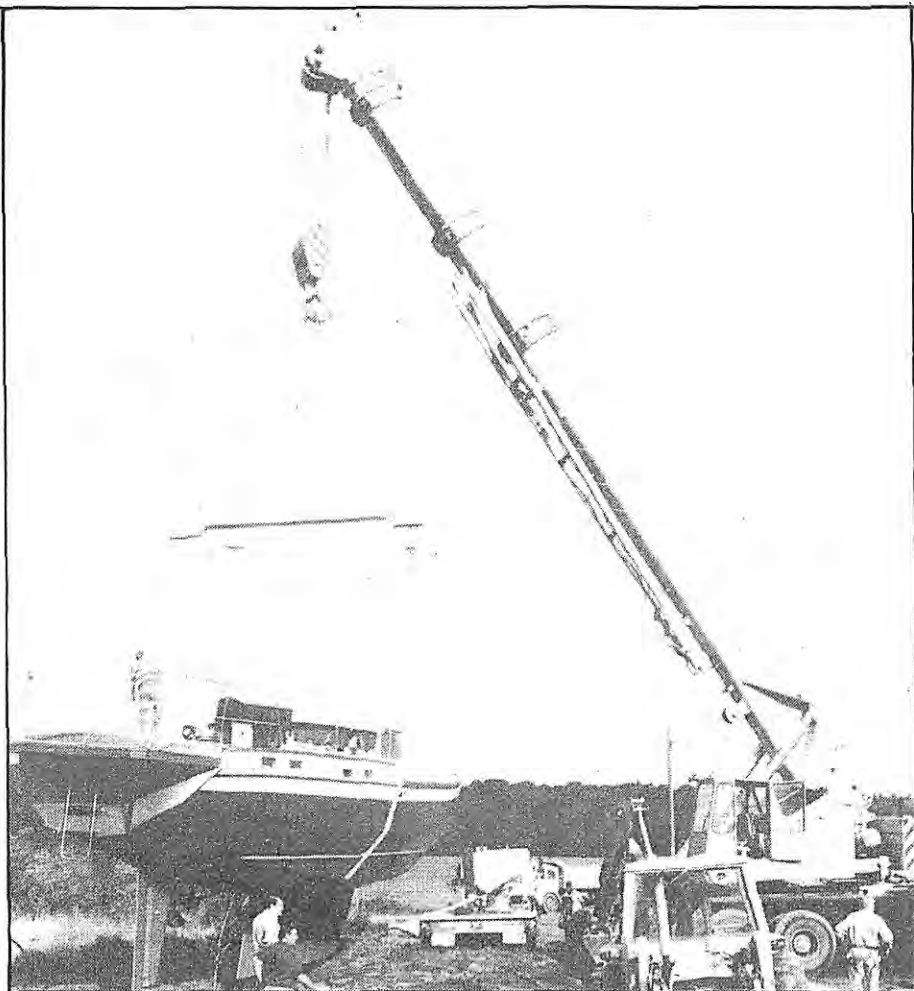
La història comença a l'any 1979, quan el pati de la casa nova d'en Vidal es converteix en una improvisada drassana. L'obra es perllongà mesos i anys, però hauria d'estar escrit que no hi ha força més forta que la voluntat. Les dificultats econòmiques han estat la principal causa perquè el projecte s'hagi allargat més del compte, però també és cert que ha estat molta la gent que en un moment o altre, i alguns durant aquests vuit anys, ha col·laborat perquè la utopia, encara, sigui possible.

Per als qui no coneixien gaire en Joan Fortuny, reproduïm algunes frases de l'entrevista que li va fer en Jordi Soler "Sisif" a PRESENCIA. Amb el títol "Lúcid i bohemí, o un esforç de molts anys per arribar al mar", Fortuny que havia estat ficat en el món de la premsa i de la marina mercant, contestava:

"A mi m'agrada viure la vida; jo no sóc professional de res que no sigui viure". "Vist des de fora pot ser un vaixell, però vist des de dintre és una filosofia de viure".

"Mira, jo sóc bohemí, no? Llavors necessito, com els cargols, una casa a l'esquena.

"...Si agafes una rulot depens del

Un moment del trasllat

gas-oil... l'única solució era el mar, i com que la vela no paga impostos de vent..."

—On aniràs? —"Sí, al Brasil! A l'Amazones, aquí és segur que hi vaig!"
Bon viatge.

Col·lectiu de Redacció

VI festa homenatge a la tercera edat

Més de 300 pensionistes i jubilats van celebrar, el cinc d'octubre passat, la sisena festa d'homenatge que com cada any ha organitzat l'Ajuntament i la Llar del Pensionista, amb la col·laboració d'entitats culturals i d'estalvi. Els actes es van succeir al llarg de tot el diumenge, destacant l'actuació en el Casino dels nens i nenes dels dos col·legis de Llagostera i del grup de teatre "Pimpinella", que va oferir l'obra de Santiago Rusiñol "La feminista". El moment més esperat va ser el dinar de germanor en els menjadors del Col·legi Públic Lacustària. Els representants de la Llar del Pensionista van reivindicar a l'alcalde la necessitat de disposar d'un local amb més condicions que el que ocupen actualment al costat de l'escola bressol. Per la seva part, Josep Puig contestà que en l'aplicació de l'Hospital Municipal es contempla el projecte d'uns nous locals per a la gent gran.

300 pensionistes es van trobar a la festa d'homenatge

LLAGOSTERA AMB JAUME SELIS

EXPERIÈNCIA DE SIS DIES DE PRESÓ

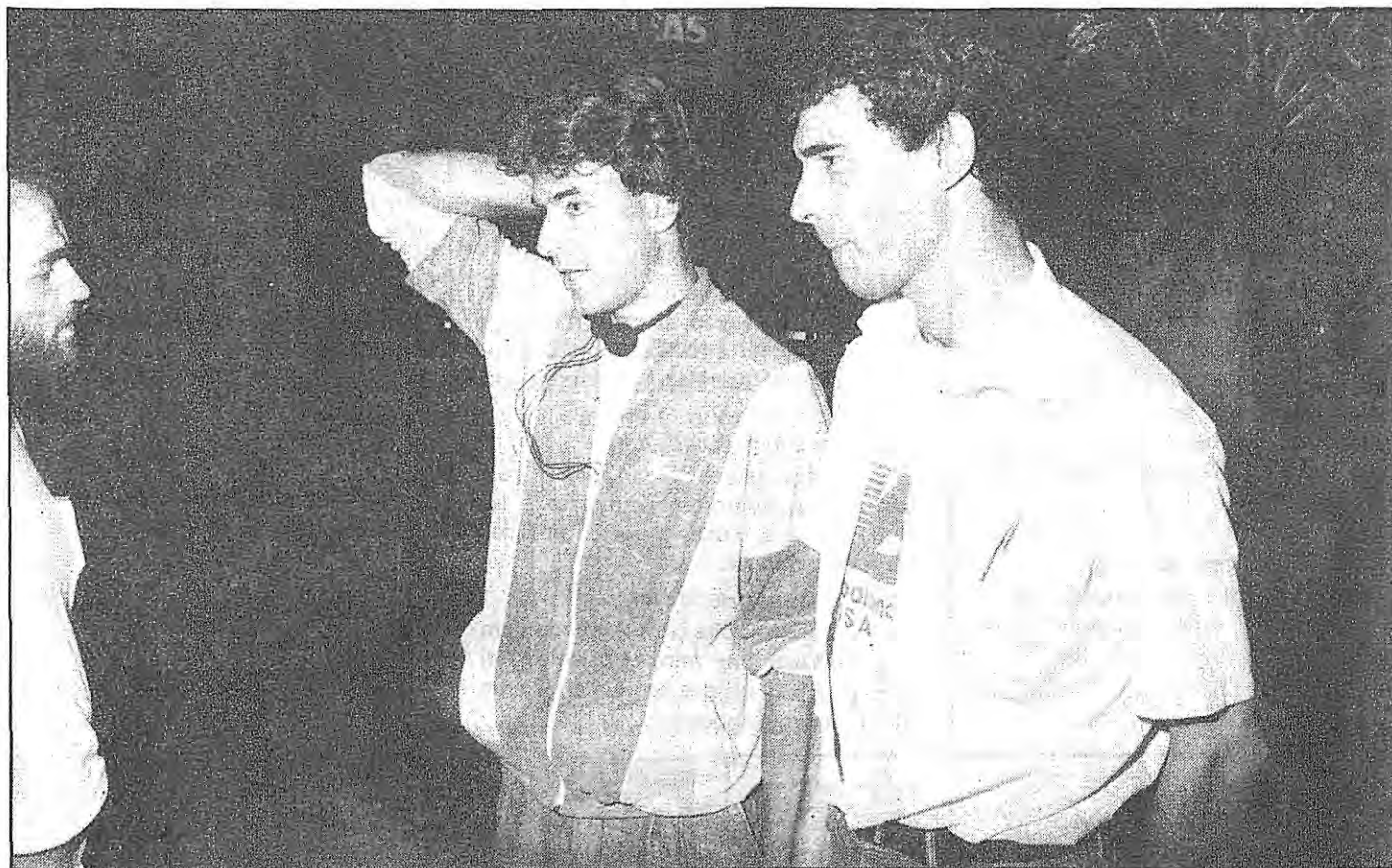

Foto XAVIER RUIZ

Jaume Selis entrevistat per un periodista en el moment de sortir de la presó de Girona, acompanyat de Xavier Ros.

El dissabte 13 de setembre, a Sant Andreu Salou, es van produir uns aldarulls amb la Guàrdia Civil i uns quants joves que eren a la Festa Major del poble. Arran d'aquests fets el dimarts següent en Jaume Selis va rebre la notificació conforme s'havia de presentar a la caserna de la Guàrdia Civil. D'allà, sense saber per què, se'l van endur cap a Girona.

El comunicat de la Guàrdia Civil, segons ens va informar el seu advocat, només parlava dels desperfectes del cotxe però sembla ser que la jutgessa va veure més coses on no hi eren i el va acusar de "apologia del terrorismo, atentado y daños" i va ordenar presó incondicional i sense fiança.

Ningú no entenia per què havien detingut en Jaume. Es va començar a fer pressions per totes bandes perquè pogués sortir d'allà. Totes les institucions de Llagostera hi van col·laborar i igualment molts llagosterencs, signant un escrit que es va passar per tot el poble.

En la següent entrevista en Jaume i els seus pares ens expliquen com varen viure aquells dies, fet que ens sembla molt interessant, ja que això que han viscut ells, ens podia haver passat a qualsevol dels molts que érem allà.

—Jaume, què vares pensar quan vas rebre l'avis, pel qual havies de presentar-te a la caserna?

—Vaig pensar que volien que els expliqués el que havia succeït a Sant Andreu.

—Què va passar a la caserna?

—Van començar a fer-me moltes preguntes.

—Quina mena de preguntes?

—Sobre els fets, si havia estat allà, si havia fet alguna cosa, qui havia per allà, si havia participat en els fets, si hi havia hagut trets i coses semblants.

—Qui hi havia interrogant-te?

—El tinent de la Bisbal, el sergent de Llagostera, el qual gairebé no va intervenir, i el sergent de Cassà.

—Quina impressió vas tenir quan et van dir que quedaves detingut.

—Un espant molt gros.

—Et van donar alguna explicació del perquè de la teva detenció?

—No, allà no donen explicacions.

—Què vas rumiar en aquell moment?

—De què em podien acusar. No em podien acusar perquè no havia fet res. Se m'enduran i m'hauran de deixar anar, vaig pensar.

—Com t'imaginaves que aniria?

—En principi vaig pensar que ho deien per fer-me por però després, quan van fer venir l'advocat vaig veure que la cosa era seriosa. Quan va arribar l'advocat em van prendre declaració davant d'ell i més tard van arribar els de Girona que em van portar amb la furgoneta cap allà.

*Una vegada al jutjat
em va caure
l'ànima als peus.*

LLAGOSTERA AMB JAUME SELIS

—Vas pensar que et podia passar alguna cosa?

—No, en cap moment, doncs l'advocat m'havia dit que no passava res, que, com a molt, em podien caure dos o tres dies d'arrest domiciliari, però l'endemà al jutjat em va caure l'ànima als peus quan em van decretar presó incondicional i sense fiança.

—La primera nit d'ésser fora de casa teva ja et van portar a la presó?

—No, la primera nit la vaig passar al calabós de la caserna de Girona fins que, l'endemà, em van portar als jutjats i d'allà a la presó de Girona on vaig estar en una cel·la d'integració fins el dissabte.

—Com són aquestes cel·les?

—Són cel·les en les quals estàs sol o amb un altre company, passant les hores pensant què podria passar aquí, sense dormir ni menjar.

—Com era la gent que hi havia?

—La gent d'allà normalment ja hi ha estat tot sovint, estant acostumats a estar-hi.

—Es posaven amb tu?

—No. Sí que ho van fer quan vaig baixar al pati. Suposo perquè sóc català i allà no n'hi havia cap més. Dins la presó la majoria van a la seva i no es fiquen amb els altres.

Alguns funcionaris pensaven que el meu cas era un delictes molt greu.

—Els funcionaris, com van actuar?

—Alguns d'ells pensaven que això és un delictes molt greu, en canvi n'hi havia d'altres que ho entenien molt bé. Alguns, com el psicòleg o el mestre, em van ajudar.

—Com era un dia allà dins?

—És molt avorrit, et fan aixecar, passen revista, et porten l'esmorzar a les vuit, a quarts d'una et porten el dinar i a les set el sopar.

—Rebies notícies de fora?

—Els primers dies res, el divendres em van informar una mica el psicòleg i el mestre. Els diaris que teníem a mà eren dues setmanes endarrerits.

—Vostès, com a pares, què opinen del que ha passat?

—No voldríem per res del món tornar a passar-ho, va ser molt dolent. A hores d'ara encara no ho entenem.

—Com els van viure aquells dies?

—Per una part hi va haver molta gent que ens va intentar ajudar i per altra part ho vam passar molt malament.

Pel que ens han explicat, suposem que 6 dies a la presó no són gens agradables. Són moments d'angoixa que han viscut i quan els demanem quins consells donarien a d'altra gent que es pogués trobar en aquesta situació ens diuen que no sabrien què aconsellar però no desitgen a ningú el que han viscut arran d'aquest fet. No obstant això agraeixen l'ajuda rebuda.

Xavier Ros i Blay
Aurora Marco

ANUNCIEU-VOS
al

Butlletí

**COMERCIAL
LLAGOSTERA**

TOT PER A LA MAINADA

JOGUINES
ARTICLES PRIMERA INFANCIA
BICICLETES I RECANVIS

Compte Guifré, 8 - Telèfon 83 02 04 - LLAGOSTERA

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodríguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

**ELECTRÒNICS
CODOLAR**

VIDEO
TELEVISIO
ALTA FIDELITAT
ELECTRODOMESTICS

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 - LLAGOSTERA

DE LA LLIBERTAT AL NACIONALISME I LA "MODA" INDEPENDENTISTA

APUNTS D'UNA TERTÚLIA A CA L'ÀVIA LOLA

La detenció d'en Jaume Selis ha fet que molts tornéssim a pensar com temes com la llibertat, la justícia i el nacionalisme afecten la nostra vida quotidiana. Tanmateix no hem volgut pas articular les nostres idees al respecte, sinó que ens ha semblat interessant parlar amb els joves per veure què en pensen de tot això.

La xerrada, que aquí transcrivim en part, va ser llarga i dinàmica, tot i que vam constatar que al jovent li costa relacionar entre ells els temes abans esmentats, la qual cosa va fer que la justícia quedés per un altre dia. A la taula rodona van participar una quinzena de nois i noies —molts, relacionats amb el Butlletí— d'una mitjana de disset anys, encara que també hi havia algun "jove no tant jove".

SOBRE LA LLIBERTAT

Les primeres aproximacions al tema de la llibertat es fan per vies ben diferents, si bé giren al voltant de la idea que la llibertat es viu a partir del que coneixes i condicionat per la societat que ens envolta. Es va dir, per exemple:

Isabel: Ens falta temps per ser lliures. No hi ha temps de fer tot el que vols. Has de treballar, dormir, etc...

Olga: La llibertat és sempre un desig; et vas trobant coses que són prohibides i que no pots fer.

Eduard: A vegades quan veig una casa molt gran i amb jardins molt grossos i macos hi voldria entrar, però no es pot,...

Sara: L'experiència de la llibertat és diferent per a grups socials i cultures diferents. Ben segur que un esclau entén la llibertat de manera molt diferent a com l'entenen nosaltres.

Joan: La llibertat implica tenir molt més coneixement de les coses. Abans tot era pecat: el sexe, la gresca... Tenir llibertat vol dir tenir opció a conèixer les coses i decidir un mateix. Enteneu-me!: elegir els teus actes no vol pas dir anar amb el tub d'escapament a tota hòstia".

I evidentment, tothom va estar d'acord en que la llibertat d'un acaba on comença la de l'altre. Al respecte sorgí la següent pregunta:

Isabel: Què us sembla?: acceptar el parer de la majoria en una votació malgrat tu pensis diferent, és actuar lliurement?

Elena: Sí, si lliurement acceptes el joc democràtic, i no entro aquí en subtils manipulacions.

Joan: Després de tot la democràcia és la forma menys dolenta de govern.

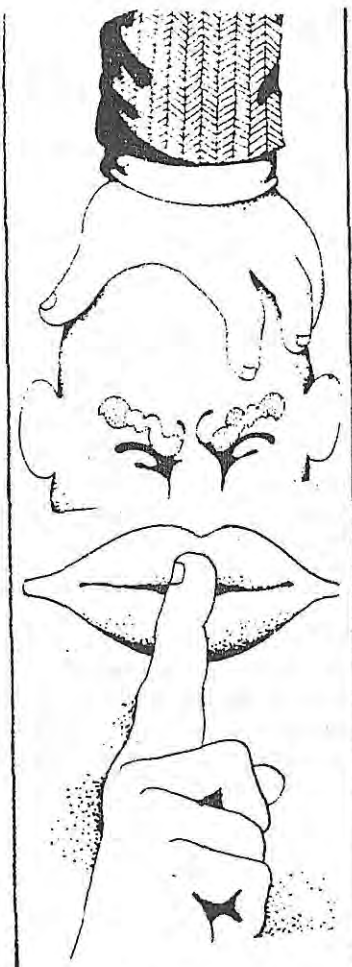
També es parlà dels impediments que ens trobem quotidianament per viure en llibertat.

Eduard: La societat demana llibertat però ella mateixa fa que no en tinguís, tot tendeix cap a allò establert.

Josep: Sí, la societat té por del canvi, a més que en l'estabilitat d'un sistema hi ha molts interessos que hom vol defensar. Mirar la llibertat de cara pot comportar la creació d'un altre sistema de vida.

Aurora: També cal dir que no podem fer el que volem perquè tenim unes lleis a seguir que poden no permetre allò que tu vols fer.

En un altre nivell es comentà que a vegades la llibertat en el fer de cada moment troba impediments del tipus: què pensaran els altres de nosaltres?, quines conseqüències portarà?, no és més fàcil fer el més còmode? També es pensa que la gent no actua més lliurement per qüestió d'ignorància i que l'ambient en què has viscut el condiciona molt.

Elena: Sí, però s'ha de revisar què és el que ens creiem i què no.

Xavier: A vegades la gent és inculta per comoditat...

Elena: ... O els calen motivacions per obtenir nous coneixements. Això també és un efecte de la incultura.

Xavier: Però la gent no vol saber res més d'allò que necessita per anar tirant. No els interessa nous plantejaments.

Vam continuar xerrant i, a poc a poc, el tema es va anar esgotant, però abans algú preguntà: I parlant de llibertat, per a què serveix?

Sara: Les coses abstractes no serveixen per a res en concret.

Joan: jo més aviat diria que és de mal definir no pas que es tracti d'una cosa abstracta.

Montse: Si som més lliures la convivència ha de ser millor. Una cosa implica l'altra.

LLAGOSTERA AMB JAUME SELIS

CATALUNYA: NACIONALISME I INDEPENDENTISME

Entrant en aquest tema es reafirma la idea de Catalunya com a nació.

Montse: Som una nació perquè Catalunya té una llengua pròpia.

Joan: Sí, som una nació, però sense estat.

Carme: Encara hi ha qui pensa que Catalunya és una regió.

No trigà massa a sortir la paraula independentista i l'Eduard ens diu: Jo sóc independentista i penso que el independentisme ben entès és bo, el que passa és que es confon. Independentisme no vol dir rebutjar el de fora. A mi personalment em sembla negatiu que es critiqui als immigrants i al Fari, per exemple. Coses com la festa andalusa de Granollers no tenen perquè ser negatives.

Montse: La gent hauria d'estimar allò seu i voler conèixer allò dels altres.

Joan: Amb el nacionalisme s'ha arribat a rebutjar tot el que és de fora i vulguem o no, Catalunya té una història conjunta amb la resta de les nacionalitats de l'Estat. Es podria pensar

en un Estat Federal, que no trencaria aquests vincles i evitaria que el nacionalisme tendís a tancar portes. Perquè, qui té la culpa que els immigrants no s'integrin? Jo sóc partidari de suprimir fronteres.

Elena: Aquest tancament fa que des de la resta de l'estat es tingui molt mal concepte de nosaltres.

Vicenta: Això va a èpoques i depèn de grups concrets. Temps enrera, per exemple, hi havia gent d'esquerra de Madrid que deia que ser català era tota una responsabilitat i confiaven amb els valors que envoltaven l'esquerra catalana.

Un altre punt en el qual tots coincideixen va ser el que introduí la:

Montse: De totes maneres avui queda bé ser independentista. A la gent li dóna per aquí, però molts no s'han preguntat ni què vol dir ser-ho.

Olga: Molts critiquen el castellà i en canvi no fan res per conservar la seva llengua, la qual ni parlen ni escriuen bé. S'ha de respectar i mantenir el que és d'aquí: la llengua, les sardanes...

Vicenta: Jo vaig conèixer una noia independentista que va arribar a dir que entenia el que feien els d'E.T.A. i que ella per a Catalunya faria el mateix. Aquesta noia era catalana; des-

prés d'uns pocs dies vaig rebre una carta seva i estava escrita en castellà. Vosaltres ho enteneu això?

Eduard: Jo també conec una noia que no fa gaire cantava el "Cara al sol" amb tot el sentiment i ara diu que les olimpíades no les vol perquè ho diu el MDT.

Aurora: La gent relaciona independentisme amb farra.

Joan: A Girona l'11 de setembre es va destrossar un cotxe per portar matrícula de Madrid.

Josep: Van ser una barreja de circumstàncies, estaven fent una barricada... i quan s'hi barreja la violència sempre hi ha algun punt que s'escapa.

Eduard: Però tot això no beneficia en res als veritables plantejaments nacionalistes. Per altra banda també crec que som poc solidaris amb allò de casa. Escoltem molts cantants anglesos però els d'aquí no els ajudem tot i que també n'hi ha.

Elena: Això és l'interès del negoci. Tot bé manipulat.

Joan: Per altra banda cal anar en compte: nacionalisme no és pas donar suport tota cosa catalana. Així ens podríem acabar de carregar el país.

Com era d'esperar, en un moment relaxat es va parlar de la bandera.

LA BANDERA

Josep: Què és una bandera? un símbol sobre d'un drap.

Montse: El que no entenc és com pot ser més fort carregar-te una bandera que una persona?

Eduard: Si algú cremés una bandera catalana, què diria la Guàrdia Civil?

Joan: No ho sé però al quarter no n'hi ha cap de bandera catalana. A mí però m'és igual. Una bandera no té cap valor.

Josep: Jo penso que se li ha de donar la importància justa: si es penja és un símbol, però si es crema o s'esparreca és un drap.

Elena: Totalment d'acord, i, segons això, cremar una bandera seria fer dues coses: Una, expressar-se lliurement, i l'altra, fer malbé un drap de més o menys qualitat tèxtil i artesanal de propietat pública o privada. Així doncs aquest segon aspecte hauria de ser el delictu a valorar per què de llibertat d'expressió diuen que ja n'hi ha, no?

I després de tres hores picades de parlar, escoltar i pensar en disquisicions com la següent, feta per un personatge

de 19 anys, vam concloure la tertúlia a ca l'àvia Lola un dissabte a la tarda.

La paraula nacionalisme no sempre vol dir el mateix. Depèn de qui la fa servir. Els espanyols integristes li donen un sentit de falta de solidaritat quan ells són els primers de ser nacionalistes espanyols. El Nacionalisme és alliberador i cal per arribar a la justícia. El nacionalisme es pot entendre bé com un atac imperialista, o bé com la defensa d'uns drets. En ambdós casos cal el compromís, en el primer per anul·lar l'atac imperialista que treu llibertat i en el segon per defensar els drets que han de fer-nos lliures. L'ideal seria que no hi haguessin atacs dominants ni drets que perillessin o manquessin. Per tant, l'ideal seria que no tingués sentit parlar de nacionalisme. Cal promocionar els valors que porta el nacionalisme i que, a la fi, han d'apuntar cap a la desaparició d'aquest.

Quant a la radicalitat, els que són més i manen diuen que els radicals són els altres. Si suposéssim ara que fa 50 anys som independents, llavors els radicals serien els que voldrien la unió de les diferents nacionalitats de la península.

"Tenir llibertat vol dir opció a conèixer les coses i a decidir un mateix".

"Independentisme no vol dir rebutjar el de fora".

"Avui queda bé ser independentista. Però molts no s'han preguntat ni què representa ser-ho".

"Conec una noia que fa poc cantava el "Cara el Sol", i ara no vol les olimpíades perquè ho diu el MDT".

"La gent relaciona independentisme amb farra".

"Què és una bandera? Un símbol sobre un drap".

"Cremar una bandera pot ser expressar-se lliurement o fer malbé un drap de més o menys qualitat tèxtil i artesanal de propietat pública o privada".

Col·lectiu de Redacció

CRÒNICA D'ALLÒ QUE NO HAVIA D'Haver PASSAT MAI

"L'independentista gironí Jaume Selis ingressà ahir a la presó de Girona per un presumpte delictu d'injúria a la bandera espanyola, segons ha determinat la jutge del jutjat de 1.ª instància i instrucció núm. 1 de Girona, Emma Galceran."

Així començava al Punt Diari del 19 de setembre passat la crònica sobre la detenció d'en Jaume. S'explicava que un grup d'independentistes havien despenjat la bandera espanyola de l'ajuntament de Sant Andreu Salou, i que al cap de tres dies la Guàrdia Civil, l'havia detingut, posant-lo a disposició judicial.

El Comité de Solidaritat amb els Patriotes Catalans, anuncià "mobilitzacions", afirmant que assumien "La defensa política del detingut perquè cap català no pot ser segrestat per l'Estat espanyol pel fet de defensar la seva terra". Dos dies més tard, unes quaranta persones es manifestaven a Girona demanant la llibertat d'en Jaume.

Mentrestant, els diaris ja el desvinculaven dels incidents, indicant que no havia estat mai implicat en accions independentistes, rectificant la primera informació de fonts alienes a en Jaume. En la seva columna del VORAVIU, Joan Vall Clara demanava la llibertat d'en Jaume amb altres paraules "Jo sóc devot del gos de l'acudit, que saltava la barrera, es cagava a la pradera i es fregava el cul amb la bandera".

El dimarts 23, sortien a la premsa unes declaracions dels pares d'en Jaume, desvinculant la presó per motius polítics i demanant que no s'interferís en el procés judicial. Ell manifestava que estava tranquil perquè no se'l podia acusar de res. El mateix dia al

vespre, era alliberat sense fiança. Complia el sisè dia a la presó.

En aquest punt hem de fer algunes consideracions:

— La bandera de Sant Andreu Salou fou dipositada dins de l'Ajuntament en perfecte estat. El consistori d'aquell poble no fou gens valent a l'hora de treure importància als fets.

— La presència a la festa de la Guàrdia Civil de Cassà PROVOCA reacció en la gent que només tenia ganes de gresca. Després de la MOGUDA, van rodejar el cotxe de la G.C. en veure que s'emportaven —voluntàriament— tres xicots de Llagostera, cap d'ells en Jaume Selis, per anar a declarar. El sergent va sortir del vehicle fent un parell de ràfegues, en un acte

LLAGOSTERA AMB JAUME SELIS

(Foto X. RUIZ)

Els grups independentistes van ser els primers que van reaccionar davant la detenció d'en Jaume.

imprudent i reproable.

— En Jaume fou demanat a la caserna de Llagostera, quatre dies més tard dels successos. La impressió posterior és que es buscava un cap de turc.

— Una vegada allà, en Jaume pecà de massa confiança en no voler assistència de lletrat. Ell estava convençut de no haver fet res, els altres no ho entenien així.

— En un primer moment, els únics que van reaccionar foren el Comitè de Solidaritat. Per a alguns un intent de manipular; per a altres un acte sincer i conseqüent. Els pares, molt encertats, feien constar llur agraïment "a aquelles forces que han fet seva la lluita per la llibertat d'en Jaume", però també deien que es sentien dolguts de què s'haguessin volgut polititzar els fets.

— A nivell local, la reacció fou lenta. Molts no sabien com actuar, altres ni se n'havien assabentat i alguns, afirmaven convençuts: "alguna cosa deu haver fet".

— El dimarts 23, per iniciativa de membres del Butlletí, l'Ajuntament convoca totes les entitats del poble per subscriure un comunicat a favor d'en Jaume. La resposta fou unànim, per una vegada totes les entitats culturals, socials, esportives, polítiques i religioses es posaven d'acord. També

s'endegà una recollida de signatures que ha superat el miler, i es preveïen més accions, però la llibertat d'en Jaume no les va fer necessàries.

— Amb tot, hem de significar que algunes persones no van voler signar: "jo no hi era", "és que no hi ha el meu home i jo no sé pas res", "Perico no t'emboliquis" o l'eterna filosofia de pensar que mentre no em toqui a mi els altres que es fotin.

— Volem destacar que el manifest fou signat pel sergent de la guàrdia Civil de Llagostera, en un acte que l'honra.

— El plec de signatures va ser donat al seu advocat defensor Joaquim Riera, que les farà arribar al Jutjat de Santa Coloma que és ara qui porta el cas, amb la confiança de què la causa serà sobreseguda.

Queden moltes preguntes per fer. Algunes de mostra:

— Com és possible que sense cap prova, i en tot cas sense existir delictes una persona pugui passar-se sis dies a la garjola?

— Qui va denunciar Jaume Selis?

— Per què hi ha gent que encara té por a signar un manifest que demana la llibertat d'una persona coneguda?

— Per què és dóna tanta importància a una bandera? — Uns per cremar-la, els altre per defensar-la...

LLAGOSTERA AMB JAUME SELIS

Ajuntament de Llagostera, signant tots els regidors.

Societat Agrària de Transformació, Ramaders del Gironès.

G.E. Bell-Matí

Casino Llagosterenc

Associació de Pares del Col·legi Públic Lacustària

Associació de Pares del Col·legi Ntra. Sra. del Carme

Casal Parroquial Llagosterenc

Associació de Veïns "23 de febrer de 1240"

Col·lectiu de Redacció del Butlletí Llagostera Ràdio

Secció Fútbol C.P. Llagostera

Museu Municipal Llagostera

Unió Deportiva Llagostera

Llagostera Competició

Unió Local de CC.OO.

Agrupació local del PSUC

Societat de Caçadors

LA IGNORÀNCIA, ARMA DE L'ESTAT

Aquest escrit de col·laboració d'un grup d'opinió, que per qüestions professionals prefereix mantenir-se en l'anonimat, analitza, a partir de l'experiència viscuda per Jaume Selis, el paper de l'Estat en la societat. Des d'una perspectiva filosòfica es diu que "El poder /l'Estat/ és un castell fet per savis i habitat per conscients ignorants". NADJEJDA és un mot rus que vol dir "esperança". També és el títol d'una cançó de George Moustaki.

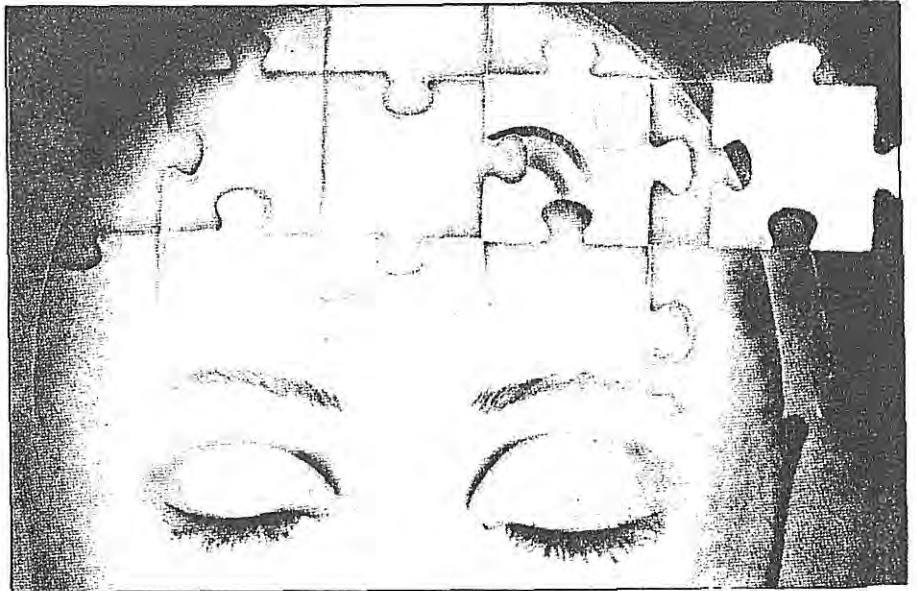
Goethe ja observà que entre els fenòmens de la naturalesa, n'hi ha alguns, encara que de semblant humil, que descobreixen el secret de les seves lleis; a aquests fenòmens models, que aclareixen el misteri de molts d'altres, Goethe anomenà protofenòmens. L'acte senzill, quotidià, fatalment menyspreat, moltes vegades conté la solució, la resposta afanyosament buscada; produeix protofenòmens, és un protoacte.

Els secrets de les lleis que regeixen l'existència humana igualment que les que regeixen la natura, són desvetllats per actes i fenòmens de palpable arrelament, d'esclafant vivacitat. I aquesta evidència, i els fruits que d'ella mateixa es poden extreure, es refusada pels qui ostenten el poder, els quals una i altra vegada, porfidiosament s'aparten en l'exercici d'aquest poder, de l'individu, de la persona humana, del ciutadà; empastifant la terrible maquinària de la despersonalització, de la irracionalitat i del magnicidi.

El que és terrible en conseqüència no és tant la degradació en sí, sinó el fet que aquesta resulta cada vegada més incontrolable, davant l'alarmant solidesa en què es troben instal·lats els poderosos amb les seves inexpugnables i buscades ignoràncies.

El poder és un castell fet per savis i habitat per conscients ignorants; que refusen la saviesa i arradiquen la intel·ligència. El poderós és l'únic que pot permetre's el luxe de jugar amb la ignorància; es recrea amb la del pobre i la de l'humil, condemnant-los perpètuament a la mateixa ignorància, usurpant coneixements a qui agradaria tenir-los.

L'Estat, el poderós, guarda amb

zel la disponibilitat sobre la ignorància i des de les seves fortaleces disposa l'entramat precís perquè no es dilueixi, no desaparegui. Posa en marxa el mecanisme de les seves lleis, el mecanisme del seu ordre, i sense existir secrets que resoldre, arrossega —com deia Herber Spenser— "la terrible responsabilitat d'usurpar a milions d'homes, lleis, que si no contribueixen al seu benestar, augmentaran la seva misèria i acceleraran la seva mort", però al cap i la fi, ¿Té potser responsabilitat l'Estat?

Johnathan Swift, assenyalava que "quan en el món apareix un vertader geni, pot identificar-se'l per aquest signe: Tots els necis es conjuren contra ell". L'estat és una màquina productora d'infinites bestieses, que trepitgen la no-ignorància dels genis, els ridiculitza i els converteix en res. Ni tan sols els condemna al món de la ignorància, perquè sap que conduir-los a tan cautelós reducte, podria produir esclatxes que fessin trontollar els

seus soporífers ciments.

Si som coneixedors de tan malèfica estructura, ¿perquè no intentem d'alliberar de la ignomínia a l'estat?. El ser humà és essencialment mandrós, és vomitament "civilitzat", és estúpidament pretensions. Prefereix l'opressió galopant, el gest estudiat, la protecció sagnant, l'obscuritat. Es determina primari i per això fàcilment vulnerable; estima el conformisme i es deixa portar pels signes de l'Estat quan aquest no ha hagut de realitzar —ni sembla que ho hagi de fer en un futur— excessius esforços, per fer perdurar l'arma mortífera de la ignorància. L'home és el seu millor aliat, malgrat que —com ja s'ha dit— no hi ha secrets en les lleis que regeixen l'existència humana.

temps i COSES

FANTASIA BUFA

El pirata, jove i pinxo, i prou amic de gatinyes i xereques, entaforit dintre d'amples saragüells on l'espasa ensemblava com si fos un picarol fora de lloc, baixava escales avall d'un castell, feia poc ben conquerit, o mal, quissu-lla sigui la vostra gentil opinió. Ja s'acosta al terrat prou ombradís, on quatre de les més envejables damiselles, esmerçaven llurs afanys, en el mai prou lloat art de fer punxades d'agulla. Ni cal dir, que, el pirata, cercà pel seu parlar xaroc, la més formosa i prou ingràvida donzella: Cèlia de Blancafor. I, escolteu al tafurer:

Aquí em teniu...! Dels mars pirata, he robat vaixells i dames gentils. I, ara, sols vinc a raptar la ingrata, que dama és, de vetes i fils. La senyora d'una fortalesa que, per certa màgia es convertí: de ser la més altiva princesa, en pobra reina, de l'art de cosir. De governar cavallers i esclaves, en refer puntes, randes i coixins. De menyspreuar argents i maragdes, en portar joiells, no massa fins. De dormir en llit, d'or nacrada a tenir un jaç de brossa i palló. De ser rica, feliç i estimada, a caure en mans d'un plaga com jo. I què? Si la lliçò teniu apresa que l'Amor ni es compra ni es ven, jo, Pirata, lluitaré amb destresa per la que sempre mana mon pensament.

I, pujant al terrat florit, sempre prou gatzarós i parolós, afegí el cavaller, si és que mai ho foren els lladres del mar:

Els meus ulls senten enveja, dama del meu dolç Amor, de veure com resplandeja per tots, vostra formosor. Doncs per mí, tan sols, voldria, com una màgica visió, que vinguéssiu cada dia, i només que veure-ho jo.

La dama, si es que ho era, prou enamorada del bergant seguí:

Pirata, el meu pirata, rei de mars i rei d'amors robeu vaixells i robeu cors i mateu a salt de mata. Oh! La vostra ardidesa és temuda per tants marins que, fins i tot els meus veïns han marxat amb prestesa.

El pirata, enfadat:

Sí. Hi ha en vostra parla, una daga ben sagnant: una parla i punxant garla, com un desprecí poc galant. I jo, que dels mars d'Argèlia

als mars de l'Àfrica central, he robat or, i bon cabdal per la meva aimada Cèlia.

Ella, recelosa

Just. Reina sóc de l'agulla, i d'un pirata reina sóc. Mes, no sento ni molt ni poc, si se'm vesteix o se'm despulla.

Ell, perdent els estreps:

Pareu...! que aquesta espasa que mai a ningú s'ha rendit, er moriria de neguit si d'Amor doneu carbassa. Si el meu prec no heu ben entès, si el meu prec no us interessa, al mar fujo ben de pressa i quedi tot ben clar i net.

La dama, melosa:

I jo, com quedo, Pirata...? Molt negre veig mon destí, si l'Amor que teniu per mí amb tan poc, es desbarata. No sabeu ardent lladruga, no sabeu, de l'ample mar botxí que l'estimar, no es morir, ni menys un "campi qui puga...?" Tampoc sabeu, que l'estima, si és ferma, i és de cert, ni per espines no es perd, ni per flors no es revifa...?

Ell:

Caiguin doncs, raigs i centelles, si us entenc, Cèlia, Amor...

Ella:

Que l'estimar fos un baldó...?

Ell:

Ni portés tantes gabelles...!

Ella:

Si truca a vostra porta, aquell Amor, aquell encís, que una no sap si és morta o si entra al Paradís... Si tan punt tot és de rosa, com torna negre al reblir,

és que un Pirata gosa en donar-vos bon sofrir... I llavors, us sentiu dona, i els lliris del Paradís, fan sentir-vos santa i bona per al vostre home fer feliç.

El Pirata, enardit:

Si és per mí aquesta rauxa, si per mí va, el llagoter que no sigui mala xanxa o us juro, qu'em verjaré. Que si m'agafa la canca i em sentiu un fort ganyol, tot i no sigueu ben ranca, segur que feu un cambirol. Mes, si tot és pur i noble com pur i noble és l'Amor, el castell serà ben vostre, i de torna, el meu xamor.

Ella, quelcom picada:

Al lluny veureu una cleda que tanca un terreny uberós. Hi ha pins, camps i arbreda i tot és bonic i esponderós. Més avall, ja en la plana, ramats de vaques i cavalls, us dic que no passen gana, tan verdes són aquelles valls. I, en qualsevol espona per dessota del bac ombriu un trist rossinyol entona, l'esguell de no tenir-ne niu. Tot aquest predi, pirata, ¿no val més que vostre castell...? Si penseu que tot, mata per mata, meu és, i sense cap llordell...

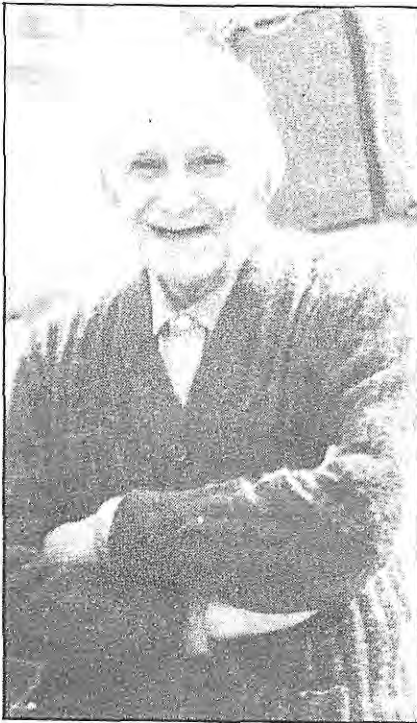
Ell, tot trist i consirós:

Al mar me'n torno, comtessa, sempre a matar, o morir... Allà vaif i ben de pressa, a fer malves o ser botxí. Si en alguna batalla, sabeu que jo, hi he ben mort, agafat a la godalla per vós serà el darrer record...

Ella, molt alegre:

Però què digueu, Pirata...? No us he dit fa un moment, que l'Amor no el desbarata, ni allò bo, ni allò dolent...? Ningú dels des enride. Que tot, sembli un bufarell. Dels dos, quedi el meu Predi. Dels dos serà, aquest castell.

Ara, mentre els dos aiments, van pujant les escales del vell castell, ben abraçats i fent-se manyagueries, davant l'astorament de les altres dames cosidores, cau el teló de la nostra Comèdia...

Pere Mayol

Pere Mayol i Borrell (Llagostera I-IX-1906 / 20-VIII-86), com tants homes i dones d'aquest país, havia viscut els efectes depriments d'una llarga postguerra. Des d'uns començaments més que prometedors, en els anys trenta, a la galeria Parés de Barcelona, substancialment esperonat pel mestratge del singular pintor i investigador mossèn Josep Gelabert, Pere Mayol fa la viu-viu en el seu Llagostera nadiu. És a dir, manté la flama —i de quina manera!—, però no és fins cap als seixanta que reprèn amb vigorosa maduresa el seu treball tan característic. La seva pintura, ben feta, exigent i acabada, no era pas una casualitat. Coneixia de prop els pintors europeus del dinou i els tenia presents, en el senzill estudi de Llagostera, instal·lat damunt de l'obrador de fusteria menat per un dels seus fills.

Estimava el seu paisatge, el d'aquest Gironès selvàtic, i va passar la vida servint-lo. Atent a les estacions, a la llum, a la vegetació diversa i canviant, als objectes casolans.

Tenia un no sé què de bondadós, de pacient i de cordial que no es troba pas cada dia. La seva pintura era com ell, i fixava damunt de tot, interlocutors, coses i paisatges, la seva admirativa i estudiosa mirada d'artista. Una mirada i una manera de ser inoblidables.

Enric Marquès

Francesc Gifre

Víctima d'un fatal accident automobilístic, el 16 de setembre d'enquany morí a Girona el Sr. Francesc Gifre i Vila, conegut per tots nosaltres, primer com a secretari de l'Ajuntament, i posteriorment per la seva gran simpatia i humanitat envers els seus conciutadans. I com no, per la popularitat obtinguda quan, amb una regularitat quasi perfecta, va anar acompanyant els primers passos de cada un dels seus sis néts, imatge simpàtica que tots poguérem contemplar.

Nascut a Sant Joan de les Abadesses passa la seva infància a Camprodon, on els seus pares s'havien traslladat, i finalitzats els estudis primaris fixa la residència temporal a Girona, per poder seguir els estudis de Magisteri, que acaba l'any 1919.

El seu primer treball professional l'exerceix, durant uns mesos, a l'escola d'una colònia fabril, de la qual passa a una escola particular, ubicada a la vila de Vidreres, de l'any 1920 al 1925.

Superades les oposicions de Secretari d'Administració Local, al 1925 es trasllada a la petita població altaempordanesa d'Espolla, per fer-se càrrec de la secretaria del municipi, tasca a la qual posa fi en ésser mobilitzat l'any 1939. En el transcurs d'aquest temps es produeixen dos fets fonamentals dins la seva vida: l'esposori i el naixement de la seva filla.

El final de la guerra civil té lloc, possiblement, l'etapa més dura i incomprensible per a ell, amic de tothom. És la repressió oportunista dels que, aprofitant la situació política imperant, s'enlairen socialment, trepitjant qui sigui i com sigui.

Expulsat de la secretaria d'Espolla per les autoritats del moment, lluita durant dos anys per tal de rebatre les denúncies que l'afectaven, mitjançant les quals s'intentava inhabilitar-lo per exercir la seva professió a qualsevol lloc de Catalunya, i de les quals finalment fou exculpat.

El mateix any 1939 exercí el càrrec de secretari a Sant Esteve de Llémena, poble agregat al municipi de Sant Aniol de Finestres, on hi roman fins el 1949, data en què passa a exercir el mateix càrrec a la nostra vila. L'any 1966 sol·licita i obté la jubilació.

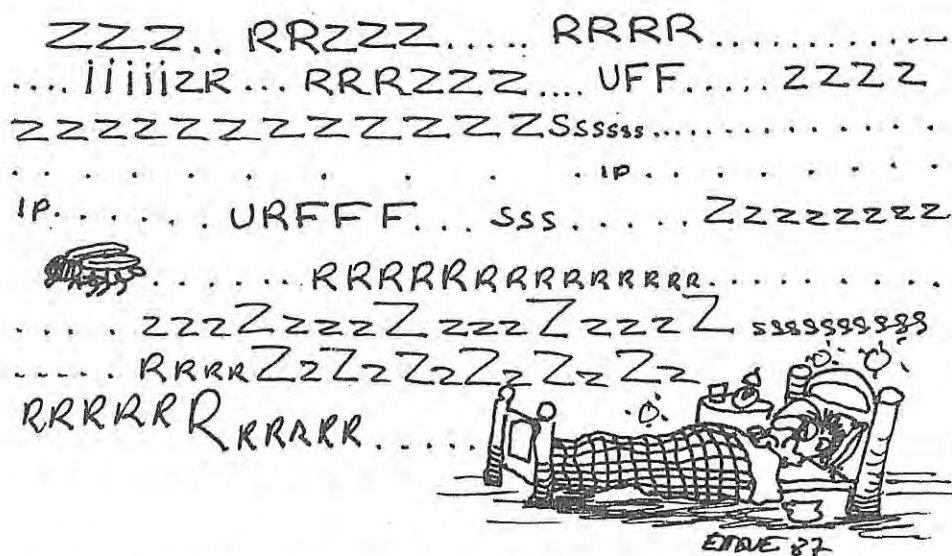
Home de bonat palesa, catòlic de cor, i fidel pradicant, amb una tolerància per a les opinions dels altres, aprofita al màxim, i amb una entrega total, el temps lliure que la jubilació li ofereix, sense passar un moment inactiu. Treballador i ordenat, llegeix, escriu memòries i s'interessa pel fet cultural del poble, o bé fa llargues caminades, per les quals sentia una vertadera afecció.

Malauradament, i per una circumstància que es podia haver evitat, es produí l'accident, que tallà per sempre la vitalitat, les inquietuds i les afeccions que conformaven la seva existència. Ja tenia 86 anys.

Esteve Fa

EL SON

"Aquest és el refugi de l'infeliç, l'alliberament del presoner, la tova falda del desesperançat, de l'extenuat, de l'angoixat. De totes les funcions agradables i delicioses de la naturalesa aquesta és la primera i principal, quina felicitat davalla sobre l'home quan totes les ansietats i passions de la jornada han concluit"

Hi ha dos centres nerviosos relacionats amb els estats son-vigília: el sistema del Rafe i el sistema del Locus Ceruleus, que es localitzen a nivell de bulb i estan connectats amb el sistema reticular activant. Són centres serotoninèrgics, és a dir, amb manca de serotonina es produeix un insomni permanent.

TIPUS DE SON

— *Son d'ona curta (sol o no rem)*: constitueix el 75 % del son total. És molt descansat, sense malsons. Es produeix una disminució d'activitat en el sistema activador reticular, disminueix l'activitat cardiovascular, els nivells inferiors de ventilació respiratòria, el to muscular, el nivell d'activitat del sistema nerviós i es produeixen canvis en el diàmetre pupilar i en la musculatura pupilar.

— *Son paradòic (rem o desincronitzat)*: en una nit de son normal, apareixen etapes de son REM que duren 5-10 minuts i es repeteixen cada hora i mitja aproximadament. La primera d'aquestes etapes sol tenir lloc al cap de 80-100 minuts de començar a dormir. Els nivells d'activitat cardio-

vascular són inferiors als de la vigília però superiors als del son No REM, la respiració també és a un nivell mig i amb oscil·lacions brusques. El potencial muscular és inexistent i hi ha canvis en el contingut sanguini. Els moviments oculars són en totes direccions com en situació de vigília.

El consum d'oxigen en el múscul disminueix durant el son No REM i augmenta considerablement durant el REM.

Les neurones corticals tendeixen a descarregar sincrònicament durant el son No REM i no sincrònicament en els estadis de vigília. En el son REM l'índex d'activitat és força alt i generalment asincrònic.

El son, encara que familiar, és un inexplicable estat de repòs en el qual la consciència està en suspens. Tothom té una bona dosi d'experiència pel que fa al son, al seu defecte, i hem observat altres persones dormint, així que no cal cap coneixement especial de neurologia per conèixer aspectes d'aquest estat i apreciar-ne la seva importància per a la salut i el benestar.

El son es defineix com un estat de pèrdua de coneixement, del qual la

persona pot despertar amb estímuls sensorials o d'altres. És un fenomen elemental de la vida i una fase indispensable de l'existència humana. Representa un dels canvis bàsics que tenen lloc cada cicle de 24 hores en el sistema nerviós i es produeix en espècies de mamífers, aus i rèptils.

El cicle son-vigília humà està vinculat a l'edat. Un nou-nat dorm de 16 a 20 hores al dia, un infant de 10 a 12 hores i un adult al voltant de 7 hores. Des d'aproximadament els 35 anys, la dona dorm una hora més per dia que l'home. Evidentment, hi ha àmplies diferències individuals en les hores dedicades al son. Aquestes diferències són degudes a factors genètics, al condicionament en les primeres etapes de la vida i a l'estat físic i psicològic de l'individu.

Característiques del son:

— cal que perduri un mínim de temps per permetre el normal desenvolupament de l'individu.

— es perd reactivitat als estímuls normals i s'eleva el llindar per a la resposta.

— la temperatura del cos disminueix.

— és un estat fàcilment reversible.

— l'individu està quiet però el cervell té una activitat equiparable a la que presenta en estat de vigília.

El son profund té algunes característiques que són comunes a l'estat de coma i a l'anestèsia.

En tots els estadis del son hi ha moviments grollers del cos però aquesta freqüència és màxima en la transició entre el son REM i el No REM.

Se somnia, tant en una com en altra etapa, però els somnis que recordem són els corresponents als períodes REM, els del No REM són abstractes.

Les ones que s'enregistren encefalogràficament són totalment diferents en l'un i l'altre tipus de son:

— les de son REM són molt semblants a les de la vigília. Són ones α (alfa) de poca amplitud i alta freqüència.

— les de son No REM són ones δ (delta) d'alta amplitud i baixa freqüència o bé ones β (beta) de baix voltatge.

L'estat més allunyat al de vigília és el de son REM, és quan més indefens està l'individu.

EFFECTES DE LA PÈRDUA DE SON

Els animals d'experimentació, als quals es priva de dormir, moren al cap de pocs dies. En circumstàncies similars, els humans pateixen una variada sèrie de símptomes desagradables (diferents als de l'insomni habitual).

La recuperació després d'una pro-

longada privació de son, mostra que la quantitat de son obtinguda (recuperada) no és mai igual a la quantitat perduda.

Sers humans privats de son (REM i No REM) durant períodes de 60 a 200 hores, experimenta fatiga i irritabilitat i tenen dificultat per concentrar-se i distingir i mantenir l'orientació. Fins i tot poden patir al·lucinacions. I també es deteriora la capacitat de realitzar determinades activitats motores.

Si a un individu se li priva, durant algunes nits, de tenir son de tipus REM només, té tendència a ser hiperactiu i emocionalment làbil, disminueix la seva capacitat per controlar els impulsos i presenta una gana excessiva. Està en un estat corresponent a una activitat.

En canvi, si la privació és dels estadis corresponents al son No REM, té lloc una disminució de la resposta i una somnolència excessiva.

Així doncs, la vigília prolongada té com a conseqüència un mal funcionament de les activitats del sistema nerviós relacionades amb la ment i la conducta.

PATOLOGIES

En el fenomen del son hi podem destacar trastorns:

- Insomni.
- Terrors nocturns i malsons.
- Sonambulisme i automatisme hípic.
- Epilèpsia nocturna.
- Hipersomni i inversió del ritme son-vigília.
- Desvetllament patològic.
- Narcolèpsia i cataplexia.
- Paràlisi i acroparestesi del son.
- Enuresi.

Així doncs, el concepte que les hores que ens passem dormint són hores perdudes, mal aprofitades, no és del tot cert ja que difícilment podríem aprofitar les de vigília si el descans no fos suficient. D'aquí a passar-nos mitja vida dormint... Que somnieu amb els angelets!!

POESIA

ALEGRIES

Una alegria? Nadal,
Jesús, Josep, i Maria.

Un amor? Sí, amor;
amb pau en el cor.

Una felicitat trobada?
Amb una amistat,
desitjada.

Una expansió espiritual?
Sí; una visita al malalt;
un donatiu al pobre;
una paraula amiga,
i altres de carinyoses.
Un somriure... cor a cor;
amor, i sempre,
sempre amor...

Visquem ara l'alegria,
d'adorar Jesús,
entre Josep i Maria,
i fem-li un gran present,
diguem-li: Oh Jesús!
per Tu estimem, donant-nos
a l'altre gent.

Visca Nadal!
Visca l'alegria!
si portes dintre teu
Jesús-Amor,
entre Josep i Maria.

Paulina

FREDORS

*Ha sortit el sol com una festa
i un núvol galopa pel cel,
l'aigua "ploriqueja" a la finestra
i ens recorda que ha arribat l'hivern.
L'aire fred en la grisor s'ufana
l'ànim es recull davant del gel,
el baf de la neu ens ve de la muntanya
i el cos cerca la llar com a remei.*

*Els anys es van posant damunt l'esquena
influint en el cor i el sentiment
mirem el cel abans de deixar la terra
i, ni a prop del foc ens hi sentim contents.*

QÜESTIÓ DE COLORS

*La senyora de la casa és blanca
és blanca perquè és la senyora
i és senyora perquè és blanca.*

*El seu criat és negre
és negre perquè és el criat,
i és criat perquè és negre.
Ara el negre ha estat fuetejat
per la senyora blanca
perquè el negre ha mirat
amb ulls provocatius
el provocatiu escot de l'"ama" blanca,
i aquesta li deia mentre el pegava
—Pensa que Déu t'ha fet negre
perquè siguis el meu esclau
i si no ets curós
mirant el que no has de veure
seràs venut o mort
com d'altres negres
que, com tu, són esclaus
però no són tan bèsties.*

Josep Calvet

NADAL I ANY NOU

Nadal és un ros infantó.

Nadal és
foc de llar,
intimitat familiar.

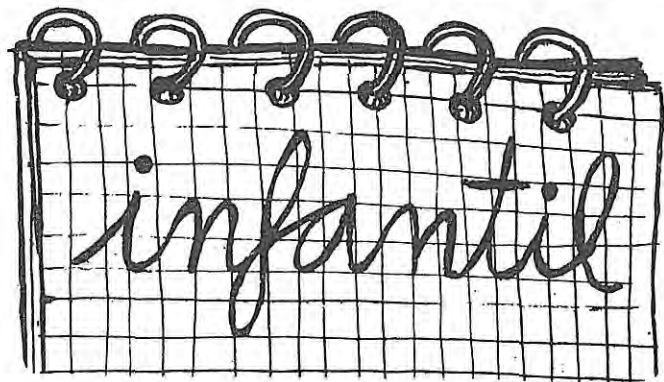
Foc de llar,
amor ardent.

Foc de llar,
anhel de pau.

Foc de llar,
que mai
s'ha d'acabar.

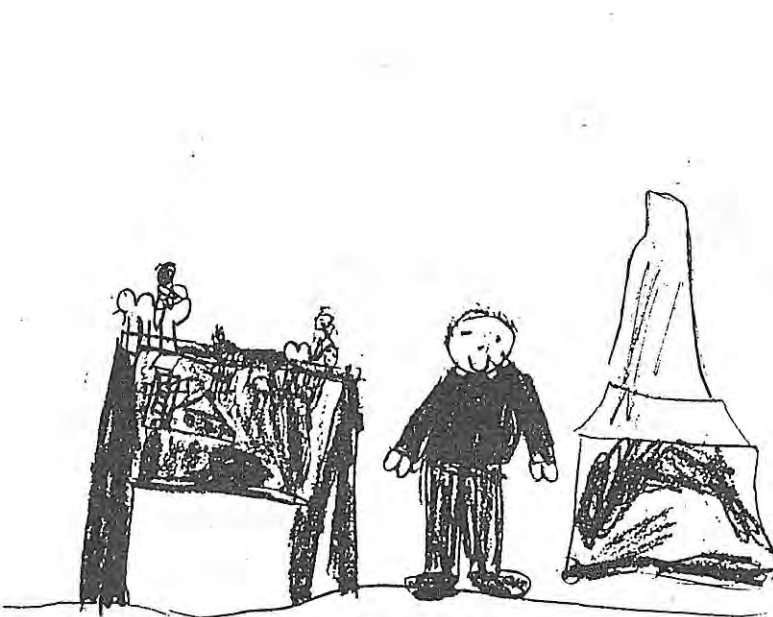
Foc de llar,
Nadal, i sempre,
sempre, Nadal!

Any Nou,
diuen "vida nova".
Any nou, vulgueu sia,
com Déu vol.

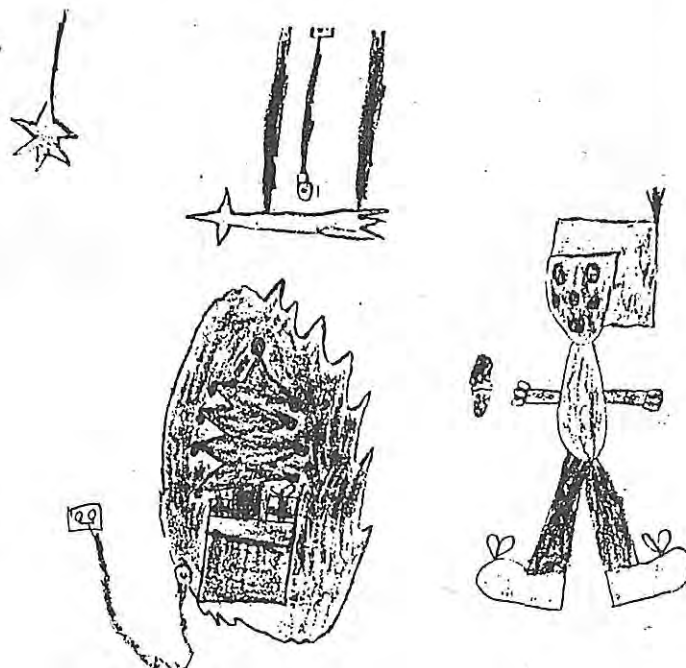
Després de tants dies sense la plana infantil avui ens arriba amb aquestes preguntes que tantes vegades ens hem qüestionat i que tanta importància tenen per als més petits del poble.

Són els nens i nenes de primer i segon dels dos col·legis que ens expliquen: què els agrada més del Nadal; i un tema completament diferent a aquest: què voldrien que tingués el pati de la seva escola.

L'Agustí, el seu germanet petit, el pare, el pessebre amb el pastoret caganer,

AGUSTÍ CLARA (6 anys)

En Lluís que ha il·luminat l'arbre,

LLUÍS FUYÀ (7 anys)

La mare de la Marta preparant els entrepans,

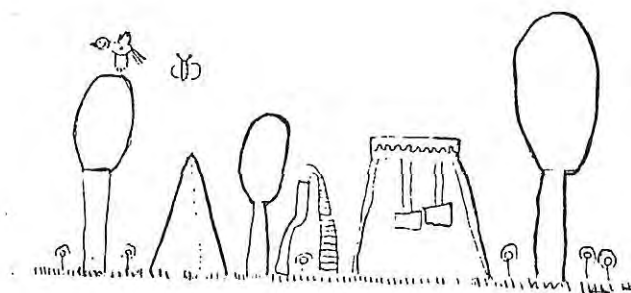
La germana, la Marta i una amiga arreglant l'arbre de Nadal,

MARTA MONTIEL (6 anys)

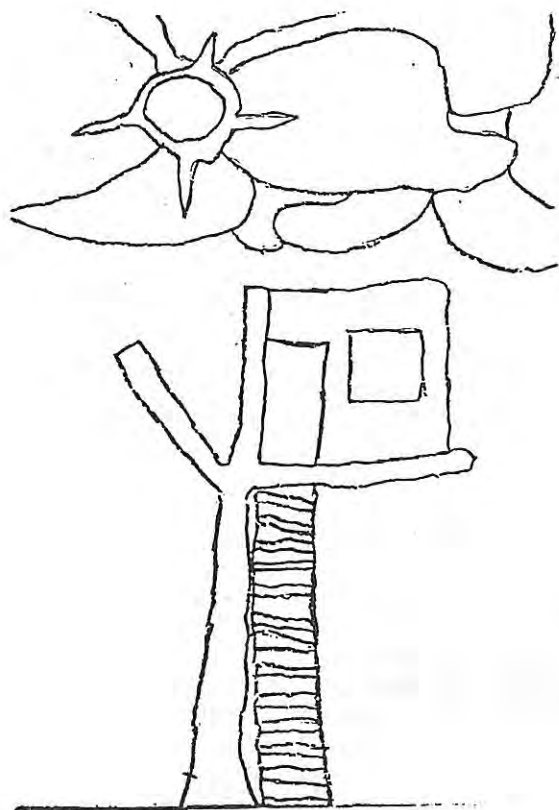
A mi m' agradaria que el pati
de la meua escola tingues una granxada.

ALBERT MARTÍNEZ (6 anys)

MARTA

DAVID CIURANA

A mi m' agradaria que el pati
de la meua escola tingues pista

ANITA LLOVER (7 anys)

LA RENAISSANCE CATALANA

Malgrat la seva postració a conseqüència dels seus llargs segles de decadència, Catalunya havia conservat no solament els seus caràcters essencials, sinó també, els ressorts de resistència i recolzament. Per això, quan circumstàncies històriques favorables van ajudar-hi la Renaixença catalana no va deixar de produir-se en tots els aspectes, en especial l'econòmic i també en l'espiritual, com també en el polític.

Catalunya prengué una part molt activa en totes les lluites polítiques, aparentment s'havia fos dins el moviment dels partits espanyols però íntimament en tots aquells que s'inspiren en doctrines federalitzants. El més popular d'aquells partits era el republicà federal de Pi i Maragall. Començà a descabdellar-se també el moviment obrerista català amb la creació dels sindicats obrers, algun entrellaçat amb l'anarquisme internacional.

En l'aspecte literari, molt llarg i dens, citarem una "gramàtica i apologia de la llengua catalana" de mossèn Josep Pau Ballot apareguda el 1874, el retorn dels exiliats Fèlix Tormes i Amat i Pròsper de Bofarull, successivament altres historiadors, arqueòlegs i bibliògrafs com Pau Piferrer, Víctor Balaguer, Pi i Arimon, Maria Aguiló i d'altres que van proseguir la tasca de revelar als catalans llur passat col·lectiu. No deixarem de citar els noms ja més a prop de nosaltres, com mossèn Jacint Verdaguer (1845-1902), Joan Maragall (1860-1911) i Àngel Guimerà (1845-1924), Seguidament també farem honor als noms d'Anselm Clavé Lluís Millet, Enric Morera i Pau Casals en música, Antoni Gaudí, Domènec i Montaner i Puig i Cadafach en arquitectura.

En l'aspecte social i del treball s'arribà a viure una situació d'una gran empena evolutiva i violenta a la vegada, a l'extrem de ser impròpia d'un país civilitzat, ja que es practicà l'assassinat i també el terrorisme. Les bombes del terrorista Rull a Barcelona, la del teatre del Liceu i l'atemptat al rei Alfons XIII per l'anarquista Morral: Després es passà a l'execució del lliure pensador Ferran i Guardia el 1909 i caigueren en

temps de dictadura i de sindicats lliures, els líders obreristes Francesc Layret i Salvador Seguí.

Capítol ben interessant és el de l'evolució política, però en citarem només els fets més importants. La Revolució de Setembre de 1868, produí en el país, una forta sotragada en l'estructura política fins a les hores imperant, això féu que el catalanisme cultural existent des d'una generació passada, donés com a fruit la fundació de "La Jove Catalunya" (1869) que més endavant passava a dir-se "La Renaixença" (1881) i sortiria ja com a diari.

Entrant en el període de la Restauració borbònica, Valentí almirall, home procedent del republicanisme federal, aconseguí la fusió dels diferents corrents existents, fet que dona lloc a l'aparició del catalanisme polític, amb la publicació del "Diari Català" (1879), la reunió del primer Congrés Catalanista (1880) i la fundació del Centre Català, més tard s'hi produiria una escissió important, la qual donà lloc a la fundació de la "Lliga de Catalunya" (1887). Aquesta lliga presidida pel gran arquitecte modernista en Lluís Domènech i Montaner tingué només set anys de vida i donà lloc a l'aparició de la gran figura política d'Enric Prat de la Riba. Amb aquest nou període del catalanisme polític, es produí el moviment anomenat "Soli-

daritat de Catalunya" presidida per Prat de la Riba, es refermà així la unitat del Principat que havia estat trencada per la divisió provincial del 1853, així portà a terme una gran obra cultural i d'infraestructura.

La pobra actuació del govern de Madrid, conjuntada amb els transtorns produïts per la gran guerra, creà un descontentament general, i donà lloc a la convocatòria d'una assemblea de Parlamentaris, la qual malgrat que fou declarada il·legal pel govern, no deixà de celebrar-se (juliol 1917). Pocs dies després (1 d'agost) moria Prat de la Riba a Castellterçol, fou succeït a la presidència de la Mancomunitat per Josep Puig i Cadagallch, encara que la direcció del moviment catalanista correspondria a Francesc Cambó.

Els dies 4 i 5 de juny de 1922, se celebrà una Conferència Nacional Catalana de la qual sortí el partit d'"Acció Catalana" integrat per la quasi totalitat de la Joventut de la "Lliga", membres destacats n'eren en Nicolau d'Oliver, en Jaume Bofill i Mateu, en Pelai Vidal de Llagostera i l'Antoni Rovira i Virgili. Tenien com a portaveu el diari "La Publicitat". La seva doctrina era ja d'un accentuat nacionalisme, el seu lema de treball "Catalunya Endins".

Vingué però la dictadura del general Miquel Primo de Rivera i el primer que féu fou dissoldre la Mancomunitat i els

partits polítics. Així a aquests joves nacionalistes els tocà de treballar en la clandestinitat, mentre que les conspiracions i els complots sovintejaven i l'esperit de catalanitat augmentava, arribant fins a aparèixer dos diaris més en català: "La Nau" i "El Matí".

El desgast natural de la situació, ja esdevinguda impopular, junt amb una forta crisi monetària, creà un malestar universitari i també conflictes interns en el mateix exèrcit els quals van provocar la seva caiguda el 1930. Una nova situació presidida també per un altre general, Dámaso Berenguer, atenuà un poc la situació i així es pogué organitzar de nou els partits polítics.

El dia 17 d'agost de 1930 els representats de l'oposició republicana, reunits a Sant Sebastià van convenir en un pacte l'establiment de la república, garantint a Catalunya la satisfacció de la seva voluntat. El 17 de febrer de 1931, fou substituïda la dictadura Berenguer per un altre govern presidit per l'almirall Aznar en el qual figurava la Lliga Regionalista i que convoca eleccions municipals per al 12 d'abril següent.

Just el mes de març i sota la presidència de Francesc Macià, fou constituïda l'Esquerra Republicana de Catalunya que va obtenir una victòria esclatant en les eleccions del 12 d'abril, amb la qual s'obria un nou període en la història del catalanisme.

Aquest triomf i el dels republicans i socialistes a gairebé tots els centres urbans de l'Estat espanyol van donar lloc a la proclamació de la República (14 d'Abril). El mateix dia Francesc Macià i una comissió de tres ministres de Madrid (els catalans Nicolau d'Ollwer i Marcel·lí Domingo i el socialista Fernando de los Rios) convertiren la República catalana en la Generalitat de Catalunya (fou el més gran sacrifici de Macià). Tot seguit, nomenaren president Macià.

En virtut d'això es va redactar un projecte d'Estatut d'autonomia, sotmès a plebiscit i sense cap oposició (2 d'agost de 1931) i presentat a continuació a les Corts Constituents de la República.

Força cosa queda encara per dir, per posar fi aquesta vegada a aquest treball. Ho deixarem, doncs, per al número vinent.

Francesc Falivene

FOC SENSE ENCENALLS

A una dona

Tenies 14 anys, eres una flor ponze-lla flairosa, de cara bonica i riallera i de carns ben posades.

De noiesa ens coneixíem; els nostres gestos, ulls i boca es buscaven. Una tarda grisa ens trobàrem; va ésser duradera, bonica i alegre. Durant llargs mesos les trobades van ésser l'entreteniment predilecte dels nostres cossos.

Els costums d'una societat mundana ens tomba, ajudats d'unes males llengües, que aturen, desvien i estronquen.

L'amor i estimació quedà amarrat dins la nostra ànima i cor... passen anys... ni plors ni rialles: conformació imposada... Tot calla menys el nostre pensament, i la sang.

L'amor dóna fortes trucades a les nostres portes i entra a besar il·lusions i amb la mateixa força de quan per primera vegada ens lliuràvem i posseïem. Durant temps les nostres ànimes i cossos tornaren a sentir a fons l'amor que deixà dintre nostre un foc de tions ronyosos de roure vell, que no s'apagà mai... Nous escolls ens tanquen el camí... tempestats... tot fosc... mes el nostre amor i estimació segueixen sense canviar de costat i direcció. Res parla, tot calla, menys les xarneres de les portes que xarrotegen quan es fermen.

Un jorn, ja agermanats de nou, una tarda plujosa, t'espero al costat de la ràdio, em sento cansat: els peus em doloregen, el pit em cau, una tos em molesta, el cap em pesa; la son em feix, sento dormir-me i ho faig; a unes hores una remor em desperta, en passar-me una mà per la faç, per xorigar-me, em trobo els ulls mullats. És que has plorat?, em dic. És possible, perquè encara tens el cervell fosc i el cor mogut. Penso que no hi ha res que valgui la pena de plorar de debó, això m'assabenta que l'home va errat en dir que l'amor ho soluciona tot. També he après que la conveniència mata tot petit sacrifici. Adéu nena que un dia tenies 14 anys. La fe em guarda, l'esperança em consola. Adéu siau, amb fe t'espera,

CONFESSIÓ DOLÇA I RETARDADA

Avui... diada del teu sant, recordo que fa molts anys que plena d'il·lusió vaig felicitar-te per primera vegada, felicitació plena de bons desitjos i de benaurances.

Ho recordes?

Deia així:

"El teu Sant ha arribat...

felicitats sens fi,
prosperitats en gran,
un munt d'alegria,
força salut,
i moltes peles.

Tot això és el que et desitja l'amiga...

Doncs avui amb molta alegria i il·lusió em plau repetir-ho, amb la sola diferència que aquell dia vaig negar-te el meu nom, i avui el posaré amb lletres grosses.

R.O.S.A.

Són certament 25 anys que porten paraules. Gràcies.

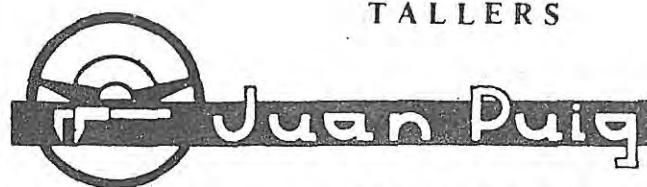
Els pecats dolços no intencionats porten el perdó a la butxaca.

Quim

XYZ

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

TALLERS

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S.A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs - Cassettes - Posters - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS **JAPIC**

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de
Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20
Telèfon 83.01.83

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de **F**ontaneria
Electricitat
Calefaccio

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96

LLAGOSTERA

esports-moto-jorma-7

articles per a l'esport
cordatge de raquetes i
reparació de patins

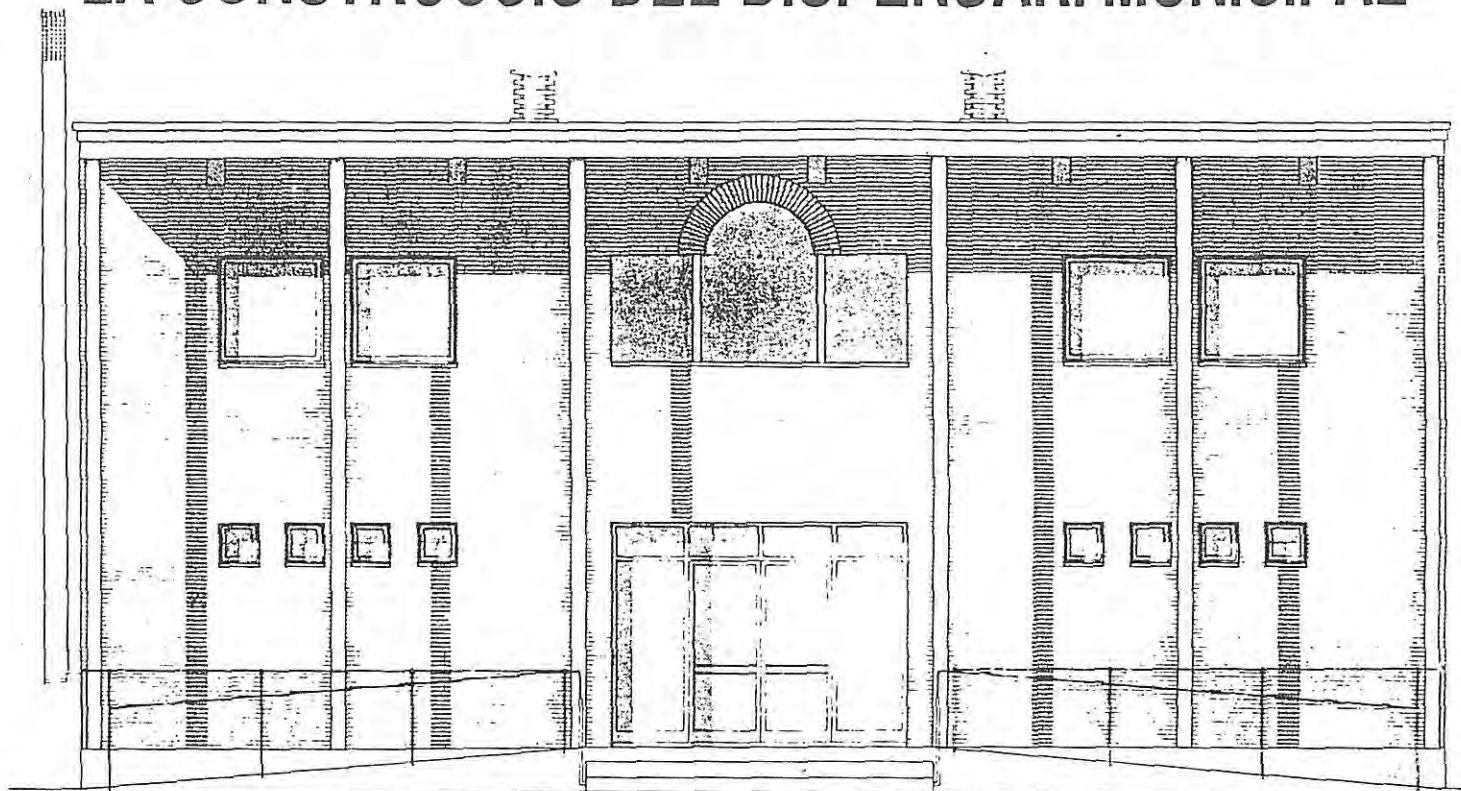
carrer dels consellers, 3 — telèfon 83 04 56
llagostera

Construcciones
JOSE
Ramirez

Urbanización «Cal Curt»
Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

LA CONSTRUCCIÓ DEL DISPENSARI MUNICIPAL

És molt lloable i significatiu veure ja l'edificació del Dispensari Municipal. Ho és perquè es tracta d'una peça humanitària, o sigui per poder atendre-hi les malalties dels individus, amb la seva dispensa de medicaments apropiats, gratuïts per a tots aquells que els necessiten de debó, en particular els més desamparats. Aquesta nova creació curativa tan digna és molt ben rebuda en grau general, donant més prestigi al poble i a la nostra merescuda fama d'hospitalitat!

Que la nostra vila va generant necessitats impensades és un fet acceptat per tothom. I aquestes noves necessitats, per cobrir-les, no és gens estrany que hagin tombat i clamant amb insistència, temps ha, tantes aspiracions per poder tenir una bon Dispensari. És de suposar que quan funcioni, els llagosterencs estaran encara més satisfets d'haver-se procurat fer una obra cabal per a l'acolliment dels malalts, ja que a tot arreu on hi ha món cultural i civilitzat, no hi pot mancar mai aquest servei tan assistencial humà. I és de preveure que l'obra en qüestió, no trobarà cap entrebanc insondable per anar endavant, puix que aquest centre mèdic públic ha d'esguardar atentament totes les malaurades necessitats que hi aniran compareixent. Com tampoc no hi deurà mancar res d'indispensable per poder fer front als guariments diaris. A veure si ben aviat, doncs, podrem comptar amb aquesta

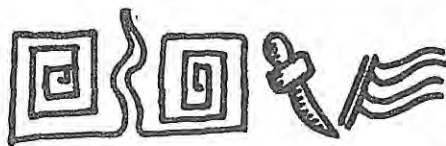
eina tan imprescindible i essencial per al bon enriquiment i millora ràpida dels pobres pacients.

Si més no, perquè aquesta finalitat esdevingui perfecta, seria bo que l'Ajuntament i els metges locals treballessin conjuntment i desinteressats per tal de poder cobrir-lo dels elements que comporta més indispensables. I és avantatjós recordar que les decisions per bastir-lo han de ser molt ben merescudes, ponderades i sobretot ben calculades per l'Ajuntament i pels facultatius locals. Ja que, no n'hi ha prou de tenir esperit, voluntat i bones intencions, car cal pensar abans de comprar res important, si prèviament s'hi pot arribar tranquil·lament per les despeses que inevitablement poden ocasionar. D'altra banda, cada dia que passa es fa més gran el reforç de la convicció d'humanitzar i harmonitzar els grups socials decisius que treballen pel benestar col·lectiu. D'aquesta manera es procura coincidir i compartir les determinacions finals amb bons acords. És un petit comentari amb confiança perquè les coses del Dispensari puguin marxar admirablement bé. A més a més, no és dit en cap d'aquells reflexos de ressentiment, ni molt menys de rancor que sovint desfan tantes coses positives, sinó que és dit amb el bon sentit de voler ajustar al màxim les dues parts, que crec que són

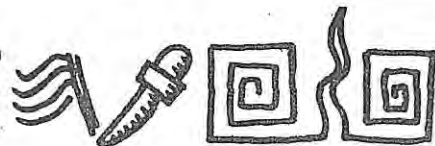
bàsiques per dur a bon terme l'obra que ja va endavant.

Potser sí que l'emplaçament que ocupa, es veu una mica petit, davant la gran esplanada en què està ubicat, i l'escull més enervant que hom hi veu és precisament poder garantir la part econòmica. En aquest punt, és cert que moltes construccions públiques sorprenents de la vida, que no han estat avaluades en els confins més estimables de veritable solidaritat han fracassat. Però, siguem optimistes i seguim el bon criteri i principi de germanor per destacar la possibilitat de caure en una imprudent badada, la qual només genera noses i problemes que podrien desconcertar i fer desviar la bona resolució presa i acceptada d'antuvi. Per això —torno a dir— que l'actitud més enraonada i sensata és treballar conjuntament: Ajuntament i metges locals.

Tant de bo, doncs, ben prompte puguem veure inaugurat i celebrar amb goig i noble orgull la posada en marxa del dispensari Municipal, el qual és sentit i desitjat amb tant d'interès per tothom de la nostra vila!

Síntesi Cronològica de la Prehistòria i la Història de Llagostera i Comarca

VERNTALLAT, fill de Puigpardines, — de la Vall d'en Bas, i casat amb Joana Nogué de Batet, és nomenat pel rei Joan II capità general dels guerrillers remences, i Pere Rocabertí general de la defensa de Girona.

El jurista del patrimoni reial era Jaume Ferrer que, juntament amb els notaris Jaume Serrali i Miquel Ombert, fou designat pel rei per a la defensa dels drets i les vides dels remences.

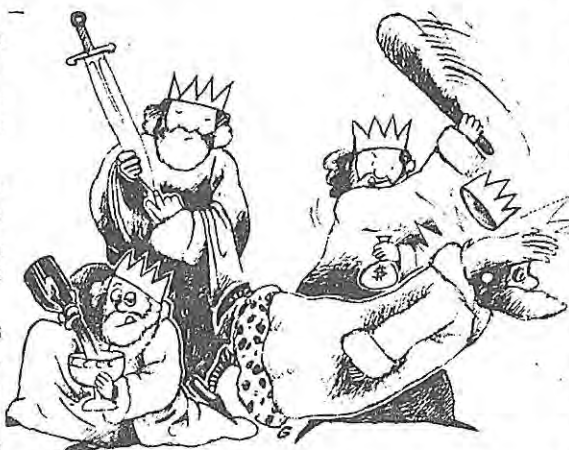
Manades pel rei francès, les tropes del Duc de Lorena havien desembarcat a Sant Feliu de Guíxols, amb molt material de guerra, per ajudar els reis setjats a Girona i el dia 25 de maig va passar per Penedes la bombarda més gran que mai no s'havia vist.

Aixecat el setge de Girona, Joan II fa honors a Martí Guerau de Cruïlles CINQUÈ BARÓ DE LLAGOSTERA, i aquest, amb trenta homes, acompanyat de Bernat de Senesterra, senyor de Monells i Ullastret, el 23 de març intenta alliberar el castell de Llagostera. No ho aconseguí, car estava ocupat pel comte de Pallars i cent homes, en nom de la Generalitat que, procedents de la retirada de Girona, volien aguantar aquesta fortalesa, que defensava les caravanes militars procedents del port de Sant Feliu. El Baró de Llagostera i Senesterra continuaven cap a l'Empordà i a Calonge acorralant els defensors de la Generalitat, que moriren resistint dalt del castell.

Any 1467.— El vescomte de Rocabertí des de la Jonquera, contrari a Joan II, continua frenant l'entrada dels francesos, que volien ajudar el rei i els remences; però els francesos a la llarga aconseguen entrar, comanats pel comte de Foix.

El comte de Pallars, des de Sant Feliu i per mar, ataca Sant Martí d'Empúries el 15 d'octubre, i fa presoner el Baró de Llagostera, Pere Torroella de la Bisbal i Miquel de Centelles, junt amb dos-cents combatents, quaranta cavalls, armes i proveïments. Per entregar-se, cadascú portava una canya a la mà, en senyal de pau.

VERNTALLAT havia ocupat Castellfolit i altres poblacions, i rondava per la plana de Vic, la Selva i l'Empordà, prenent i perdent més d'una vegada la Bisbal, que estava defensada pel

conestable de Portugal en nom de la Generalitat de Barcelona, que el 1463 l'havia nomenat rei de Catalunya i Aragó, amb el nom de Pere IV. La seva corona està guardada al museu de Girona.

Durant el setge de Girona per part de la Generalitat, el rei Joan II, autoritza Pere Rocabertí, enemic del seu parent el vescomte, per encunyar monedes dintre de la ciutat; s'anomenen rocabertins.

Pere Joan Ferrer i Destorrent i Bertran d'Armenderiz són nomenats capitans de les forces de l'Empordà per combatre l'exèrcit de la Generalitat aconseguint derrotar-los a la Bisbal. El conestable de Portugal, el comte de Pallars i el vescomte de Rocabertí pogueren fer-se escàpols, i molts que no pogueren fugir foren presos i alguns ajusticiats.

Any 1471.— Girona quedà, a la fi, a l'obediència de Joan II i tot el vescomtat de Cabrera s'ajuntà per recuperar els castells i viles d'Hostalric, Blanes, Sant Celoni i moltes altres del voltant de Barcelona que encara estaven ocupades per les forces de la Generalitat.

El rei, personalment, ajudat pels francesos, per acabar de recuperar el Baix Empordà, des de Girona passa per Llagostera i acampa a la Vall d'aró per prendre Sant Feliu de Guíxols, Calonge, Palamós, Palafrugell, Pals, Verges, la Tallada i els altres pobles de la comarca fins arribar a la Bisbal.

El Consell de Barcelona havia declarat traïdor el bisbe Margarit i tots els qui ajudaren el rei, inclosos els capitans Sarriera i Senesterra, nebots del Bisbe, i també Jaume Alemany de

Peralada. Pel cap d'en Vertallat ofereixen 150 florins, i la mateixa quantitat per Jaume Ferrer, advocat dels remences. En Pere Canya i el Pere Bartomeu de la Bisbal, durant l'ocupació per part de la Generalitat foren ajusticiats.

Any 1474.— En aquesta data morí Guerau I de Cruïlles, baró de Calonge i CINQUÈ BARÓ DE LLAGOSTERA. Estava casat amb Dominiata de Gentilles. El seu fill fou en Pere Galceran, que a l'any 1479 va heretar com a SISE BARÓ DE LLAGOSTERA, la senyoria de Lloret i la de Cassà, i que es casà amb Hipòlita Redon.

La Generalitat de Barcelona, en perdre la majoria de les poblacions ha d'acceptar la Capitulació de Pedralbes, que es firmà l'any 1472, perdent la majoria dels seus drets atribucions.

VERNTALLAT, en nom del rei, es fa amo del castell d'Hostoles i tota la seva vall. El rei l'havia defensat contra les repressàlies de la Generalitat. Més tard, el príncep Ferran II, en nom del seu pare, el llura de totes les servituds i l'anomena VESCOMTE D'HOSTOLES; li cedeix gran propietats, pobles i castells, i tots els béns dels que havien estat contraris al rei, tant de la Vall d'en Bas com de la Vall d'Hostoles (Sant Feliu de Pallerols i les Planes).

Any 1479.— Morí Joan II el succeí el seu fill Ferran III, príncep de Catalunya i Aragó, que a l'any 1469 era menor d'edat i s'havia casat amb Isabel, reina de Castella. La reina sempre fou gran enemiga dels catalans, i durant tota la seva vida va influir el rei en la mateixa política, actuant contra la Generalitat de Barcelona i contra els pagesos remences i els menestrals, anul·lant tots els drets i avantatges que havien obtingut en temps del rei Joan. Aprofitant l'ocasió, els senyors varen exigir tots els pagaments endarrerits durant el temps de la guerra, que ja havien estat perdonats per Joan II.

Amb aquests greuges els remences es tornen a revoltar i cremen les escriptures i arxius de Girona, amb els quals es perd un gran tresor històric.

Any 1480.— En Joan Sala i Ferrer (Serrallonga), de Granollers de Rocacorba, capità dels remences de muntanya i col·laborador de Vertallat, creient-se abandonat per seu company, torna

a la lluita amb 500 homes; guanyen la batalla de Mieres, Montornés i Grano-llers, destrueixen el castell de Cartellà (Sant Gregori) i ocupen els castells d'Anglès, Llagostera i Vidreres. A Cassà de la Selva i a Llagostera va reunir els pagesos a l'església i els engrescà en nom del rei a no pagar els tributs als senyors i que s'apuntessin a la seva partida; aconseguí de reunir uns cent homes.

Any 1483.— El conestable d'Aragó, comte de Cardona, en nom del rei i la mateixa Generalitat de Barcelona, derrotà les forces remences a Llerona i fa pres, a traïció en Serrallonga; després d'haver mort 200 homes en la batalla i 200 més caiguts presos ners, en Serrallonga fou portat a Barcelona i esquarterat, considerat un bandoler.

Tot i així les forces remences del Baix Empordà, manades per en NICOLAU GAIXOT de Llambilles, ataquen dues vegades el monestir de Sant Feliu de Guíxols i, des de Llagostera, amb escamots mòbils, ocupa el castell de Sant Pau (Olot) i també el de Monells (la Bisbal), fent grans matances i estralls. En aquest últim poble de Monells fou pres i ajusticiat a Girona per malfactor, juntament amb altres pagesos.

Els revoltats de Llagostera incendien la casa de Joan Pere de Cruïlles de Caldes de Malavella, i tallaren un dit de la mà al canonge de Girona Antoni Alfonsello, al qual tenen presoner i en demanen rescat.

Hi ha notícia que fou editat a Girona el primer llibre imprès, anomenat MEMÒRIA DEL PECADOR RAMUT.

En aquest any va néixer MARTÍ LUTER, reformador de l'església catòlica i promotor del protestantisme.

Any 1485.— El rei Ferran II dicta la SENTÈNCIA DE GUADALUPE (Càceres), d'acord amb el Papa Borgia; hi intervenen entre d'altres personalitats el SISÈ BARÓ DE LLAGOSTERA, Pere Galceran i Cruïlles, fill de Martí Guerau i casat amb Hipòlita Redon.

Amb aquest document es perdonava els remences i s'anul·laven alguns mals usos a canvi de pagar CENSOS als senyors.

Els remences hagueren de tornar tots els castells ocupats, però els de Llagostera, Cassà, Tossa i Solius es resistiren fins que foren foragitats per les nombroses tropes del rei; foren fets presoners i sentenciats a mort SETANTA pagesos de la comarca, entre ells en Ferrer de Penedes i en Joan Coll de Llagostera. De Cassà de

la Selva foren deu els condemnats, entre ells el ferrer Crestià.

Els últims remences d'aquesta comarca es reuniren a Madremanya (prop de la Bisbal) per posar-se en contacte amb el Governador general de Catalunya, Requesens de Soler, que estava estatjat a Llagostera, per intentar una concòrdia que fou negativa. Es convocà una altra reunió a Sant Gregori (Girona) i una altra a Cassà de la Selva, amb l'assistència del Bisbe Margarit i del comissari del rei; tot i que els acords foren obstaculitzats per la Generalitat de Barcelona, a l'última reunió celebrada a Amer, la majoria dels condemnats foren perdonats.

Any 1488.— El rei recupera el castell d'Hostoles i moltes de les propietats concedides a Verntallat en la guerra remença. Probablement el famós guerriller es veia amenaçat pels seus antics companys i va sol·licitar una permuta per resguardar-se a Barcelona; i li foren concedides algunes cases al carrer Regomir d'aquella ciutat.

Després, els reis concedeixen la Vall d'Hostoles als Sarriera pels serveis prestats durant la mateixa guerra.

A resultes de la Sentència de Guadalupe tots els propietaris hagueren de declarar totes les seves propietats redactant capbreus, jurant els drets que tenien els monestirs, les esglésies i els marquesos d'Aitona sobre els terrenys. Aquestes declaracions s'hagueren de repetir algunes vegades fins a l'any 1737.

RECTIFICACIÓ

En l'article del Butlletí núm. 44, hi ha hagut uns errors de picatge que canviaven el sentit de la història. El text original era aquest:

Bernat Hug de Rocabertí es posà contra el rei i frenà l'entrada dels francesos des del Castell de Requesens. Martí Grau de Cruïlles, en una carta des de Llagostera, demana ajuda a la Generalitat per defensar-se dels remences que havien aconseguit ocupar el castell. Més tard el Baró de Llagostera i el seu fill Pere Galceran canvien d'obediència, ajudant el rei en el setge de Girona.

La reina aragonesa Juana Enríquez i el seu fill Ferran, que més tard fou Ferran el Catòlic, queden incomunicats a la ciutat de Girona i es resguarden a la Força Vella. Les forces de la Generalitat, comandades pel Comte de Pallars, reclutant gent des d'Hostalric, ataquen Girona; però no aconsegueixen pas entrar a la ciutat, quedant derrotades per les tropes de Berenguer de Senesterra que, havent-se proveït d'armes d'un vaixell que havia arribat a Sant Feliu de Guíxols, va recollir altres remences de Llagostera i comarca, per alliberar Girona i defensar la reina i el seu fill, aconseguint aixecar el setge, sotmès per la Generalitat de Barcelona.

INTERNACIONALITAT I ESPERANTO

La nostra condició de poble oprimat sovint ens allunya de la internacionalitat a la qual tothom té el dret. La nostra subsistència és difícil i hi ha perills que ens envesteixen:

L'imperialisme catòlic de l'espanyol, que fa servir pretextos com el de la "democràcia" per fer-nos empassar tot el que té de xovinista i vanitos. Si no, fixeu-vos com quotidianament atempteu contra la nostra dignitat; ens neguen l'autoestima i l'orgull de nació, sempre tractant-nos com a súbdits, amb inferioritat. La disconformitat, que no s'ha fet esperar, es veu en l'evolució de la societat: passotisme, atur, increment de la violència...

És trist saber que aquesta gent coneix el nostre dret a la plena realització, però per l'afany de poder, l'ambició, etc..., es tornen agressius a qual-sevol reacció de restabliment de la nostra societat. Aquests "pesseteros" ens escorcollen en ànima i cos, i heus ací que la contaminació ha arribat als cervells dels nostres conciutadans: i rar, per molt que els adverteixis de la nostra "sort" en el futur, no et fan cas. "Què va, el català no minvarà" —diuen. Com si les garrofes baixessin de cell. A mi, particularment, em costen prou de guanyar. Cal que hi posem voluntat, a refer la nostra llengua, fem-nos respectar dins la nostra nació.

L'altre fet és el plantejament de la necessitat d'una llengua internacional. Fins ara la proposta més pràctica sembla que és l'anglès, però si fos per la quantitat de parlants, hauríem d'acceptar el repte que comporta l'estudi de la llengua xinesa, ja que més d'una cinquena part de la població mundial el parla. Hipòtesis a banda, l'anglès és el que s'emporta el lloc d'idioma universal. Doncs bé, amb molt de respecte per aquesta ben singular forma d'expressar-se, he estudiat l'anglès dos anys, i durant aquest temps he arribat a la conclusió que és un coneixement per a mi poc assimilable.

Per altra banda, la campanya docent de l'anglès també recau en un imperialisme, o, si més no, és donar preferència als nord-americans i als britànics, per als quals l'única llengua necessària (si l'ideal s'aconseguís del tot seria la seva). Afegiré que de la mateixa

manera com frueix ara la desigualtat, també fruiria un cop tot el món tingués com a llengua auxiliar l'anglès.

Els esperantistes no ho volem, això, i ens quedem amb la proposta de Lluís Llätzer Zamenhof, creador de l'esperanto. Aquesta és una llengua pensada per a tothom, planificada, amb una gramàtica senzilla (setze regles gramaticals sense excepcions), sense nacionalitat, amb un ideal d'unitat, pacificador, que promou la igualtat entre les ètnies. Crec en allò que "la gent parlant s'entén" i, naturalment, penso que la intercomprensió seria un pas molt important per a la humanitat que no para de demanar justícia i, en canvi, és tan poc coherent en les seves manifestacions orals.

El meu testimoni de la facilitat d'aquesta llengua és que amb un any d'aprenentatge el parlo mínimament i l'escriu amb una certa fluïdesa sense necessitat, força vegades, del diccionari.

Aprendre l'esperanto és una forma de manifestar-se en contra de l'imperialisme lingüístic; tothom té dret a la internacionalitat i mai no hem d'acceptar el silenciament dut a terme pels interessos dels estats.

Acceptem el repte de la universalitat? Oï que vós teniu auto-estima? La feu respectar? Ja respecte els altres?

Lluís Canyiguer

BOIRA SOBRE EL MAR

*Mar trist, boirós, amb sa blavor immensa,
misteriós, turmentat..., tossut,
entristeixes mon cor amb ta presència
portant-lo en tes vastes solituds.*

Aparentment tot està igual, el mar bellugadís s'estén des d'aquí a les primeres roques i a la platja, fins a l'horitzó blau-verdós en sa planúria immensa. Però en poca estona, el vent canvia de direcció i la ratlla cap a Llevant es va esfumant... esfumant fins que s'ajunta el mar amb el cel, i la faixa de blancor avança, s'eixampla i engrandeix ràpidament.

Unes gavines passen piulant atabalades; les barques que eren a fora van arribant ara una, ara l'altra. Lluny, se sent com un ressò esmorteït d'una sirena.

Els pescadors, després d'haver fermat les barques, molt apartades de l'aigua, se'n van cap al poble, vaticinant que a la mar tenim mal temps.

Som a últims de setembre, els corrents marins s'inflen i aviat tindrem mar de fons. Cada any és el mateix, uns dies estarem sense peix, no falla. Tot parla un llenguatge, callat, amenaçador... Mentrestant la boira arriba esborrant les roques, els turons, els pins i la mateixa platja.

Les gavines si bé se senten, passen com una ombra, gairebé no es veuen; tot queda humit i entelat com si fos vist a través d'unes ulleres fumades. El sol s'ha amagat i ens envaeix una melangia... una tristesa estranya. Mirem el mar sense veure'l, i aquell fum blanc i espès... aquest fenomen en forma de boira, avança golafre, persistent, com si es volgués engolir la terra amb tots nosaltres...

Josep Calvet

FER POLÍTICA

Opinar és fer política. Tenir criteri és fer política. Prendre postura és fer política. M'explico. Les eleccions municipals estan a la cantonada, i la perspectiva local presenta poques variants de les anteriors conteses electorals.

La gent, en plural, es queixa que la gestió municipal no és bona. Petits problemes ciutadans com la circulació dels carrers, la formació del Consell d'Esports o del Consell Escolar i altres coses sense vital importància, han provocat més maldecaps que no pas assignatures pendents tan serioses com el sanejament o la imprescindible reforma de l'hospital.

Als veïns ens agrada parlar/criticar/xafardejar i manifestar-nos a favor o en contra, però, *ai làs*, pocs són els qui adopten postura política. *Fer sa-fareig* costa molt poc, però participar directament en accions polítiques, acceptar responsabilitats, optar a l'ajuntament per millorar aquelles coses que no agraden, fer una crítica constructiva, donar alternatives, tot això costa molt més.

El panorama no és esperançador, i difícilment el poble sortirà de l'actual "*apatia-político-municipal*". De ser el teòric portal de la Costa Brava —una qüestió sobre la que s'hauria d'aprofundir— hem passat a ser-ne el teòric rebost.

LES FAVES COMPTADES DE CIU

La seguretat que té Convergència de guanyar les eleccions, fa que hi hagi poca mobilització. A hores d'ara no es coneix qui serà el futur alcaldable. En tot cas, llevat de compromisos de darrer moment —integració d'algun prohom independent— tot sembla indicar que la llista de CiU serà simplement per cobrir l'expedient.

No pretenc entrar en una crítica a la gestió global dels dos governs locals de CiU, però és un tema que fins ara els partits polítics a l'oposició, primer PSC i PSUC, i ara els socialistes sols, no han sabut/pogut fer. La veritat és que es gestiona poc; no s'ha fet política de "*pasillos*" —essent partit del "*poder autonòmic*" no ha revertit en cap subvenció important—; i la majoria de regidors han brillat per una manifesta apatia a l'hora de fer (els qui han fet alguna cosa, és clar).

Per l'esquerra local, els vents que bufen no tenen gaire més força. Dels 7 regidors de CiU, 3 del PSC i 1 del PSUC a les primeres eleccions, s'ha passat als 8 de CiU, 4 del PSC i 1 d'ERC. la diferència dreta-esquerra o conservadurisme-progressisme és evident. El problema és que com a oposició, els socialistes tampoc no han brillat amb llum pròpia. En l'actual mandat convergent, després de tenir algunes delegacions —no entendre mai el criteri de CiU de dividir les competències en mil trossos— van renunciar aprofitant l'"*afer*" del Consell Escolar, la qual cosa tampoc no ha significat una política clara d'oposició.

UPM O LA UNIÓ NECESSÀRIA

L'alternativa de l'esquerra municipal sembla que serà la fórmula d'Unitat de Progrés Municipal —UPM—, que s'està organitzant a diferents municipis de Girona, com a eix vertebrador dels sectors progressistes cara a les municipals. No entrarem en les vinculacions UPM-PSC, i les conseqüències d'aquest pacte. En tot cas, UPM és l'única plataforma que permet la integració d'independents progressistes que no accepten la dinàmica de partit.

És evident que a Llagostera l'única alternativa a CiU, és l'agrupació de totes les forces no convergents en una candidatura, digueu-li UPM o MPU. Les característiques del poble no permeten una diversificació d'opcions. Amb dues em sembla més que suficient. O hi ha una entesa a l'esquerra, o que es comencin a cantar les absoltes.

ESTAMPES NADALENQUES

Les festes de Nadal ens van agafar a contrapeu i ara a més de sortir tard ho fem sense tota la informació que voldríem. Aquestes tres fotografies d'en Xavier Ruiz són una pinzellada d'algunes de les coses que hi ha hagut a Llagostera abans d'acomiar l'any 1986.

La Nit Bona comptà amb la presència del músic Xavier Cugat que assistí a la missa del Gall. A la foto, el veiem xerrant amb el jutge de pau, Lluís Saurí, suposem tot cercant assessorament per a un futur matrimoni civil.

Per Sant Esteve dos esdeveniments populars molt importants per la resposta massiva que van tenir. La tradicional cursa de Sant Esteve aplega més de tres-cents participants, que van compensar els excessos gastronòmics amb deu quilòmetres de carrera. A la nit, el Cor Parroquial Llagosterenc, dirigit per Martí Llo-sent i Alfons Figueras, i l'Orquestra de Cambra de Girona, van omplir l'Església parroquial amb un concert nadalenc que deleïtà a la nombrosa concurrència.

El Bell-Matí presentà novament el seu Pessebre Vivent, i l'Ajuntament organitzà concursos d'aparadors i pessebres, i moltes exposicions: d'artesanía, fotografia i pintura. A destacar la col·lectiva d'artistes locals al Casino i la de pastels i pintura a la cera a la sala de "La Caixa".

El dissabte 27 de desembre, els actuals i els ex-membres del col·lectiu fèiem un sopar per celebrar el premi Tasis-Torrent. Després de set anys de treball, pensem que l'ocasió s'ho mereixia.

Estrenat el "jovenet" 1987, una imatge de la cavalcada de Reis, que malgrat el debat de sí els regals s'han de fer o no el dia de Nadal, continua essent la nit màgica per a tots aquells que no passen de set anys. És a dir, a nosaltres l'any vinent ja ens toca carbó.

Col·lectiu de Redacció

ESPORTS

per
Dani

CAMPIONAT PROVINCIAL JUVENIL FEMENÍ

BÀSQUET

Llagostera, 35 - Sils, 30
 Montessori, 75 - Llagostera, 19
 Guíxols, 67 - Llagostera 13
 Llagostera, 28 - Maristes, 73
 Blanes, 102 - Llagostera, 21
 Llagostera, 18 - G.E.I.E.G., 83
 Caldes, 47 - Llagostera, 34
 Sils, 25 - Llagostera, 33
 Resultats fins el 7 de desembre.

CAMPIONAT DE CATALUNYA 2.ª CATEGORIA FEMENINA

BÀSQUET

Llagostera, 45 - Cristinenc, 30
 Llagostera, 55 - Cassanenc, 44
 Banyoles, 41 - Llagostera, 27
 Llagostera, 50 - Farners, 37
 Santa Pau, 13 - Llagostera, 52
 Cristinenc, 19 - Llagostera, 44
 Classificació: Llagostera 11p., Ba-
 nyoles 9p., Farners 8p., Cristinenc
 7p., Cassanenc 7p., St. Pau 4p.

CAMPIONAT DE FUTBOL 1.ª REGIONAL

Llagostera, 2 - Palafrugell, 1
 Salt, 3 - Llagostera, 1
 Llagostera, 0 - Sàbat, 3
 L'Escala, 6 - Llagostera, 0
 Llagostera, 1 - Bisbalenc, 2
 Ripoll, 2 - Llagostera, 0
 Llagostera, 1 - Arbúcies, 1
 Roses, 1 - Llagostera, 0
 Llagostera, 2 - Abadesenc, 1
 Farners, 3 - Llagostera, 1
 Llagostera, 0 - Anglès, 2
 Cassà, 2 - Llagostera, 0
 Llagostera, 1 - Massanet, 3
 Montagut, 1 - Llagostera, 0
 Llagostera, 1 - Besalú, 0

FUTBITO

Llagostera, 18 - Trety, 3
 Llagostera, 3 - s/ Márquez, 5
 J.M. Pelegrí, 6 - Llagostera, 4
 Llagostera, 4 - Can Costa, 3
 Bar Domingo, 8 - Llagostera, 1
 Pou Noci, 5 - Llagostera, 4
 Llagostera, 2 - Derman, 4
 Blau Ter, 1 - Llagostera, 3

Aquests són tots els resultats fins el 20
 de desembre de l'any passat.

HOQUEI PATINS

CAMPIONAT DE JÚNIORS

Lacustària, 5 - Lloret, 7
 G.E.I.E.G., 8 - Lacustària, 5
 Shum, 8 - Lacustària, 2
 Lacustària, 8 - Figueres, 1
 Palafrugell, 6 - Lacustària, 5
 Lacustària, 8 - Blanes, 3

CAMPIONAT PROVINCIAL DE 2.ª CATALANA

Lacustària, 3 - Cassanenc, 5
 Blanes, 5 - Lacustària, 8
 Riudellots, 1 - Lacustària, 14
 Lacustària, 5 - Farners, 5
 Ripoll, 5 - Lacustària, 5
 G.E.I.E.G., 5 - Lacustària, 5
 Lacustària, 7 - Figueres, 2
 Palafrugell, 5 - Lacustària, 7
 Cassanenc, 6 - Lacustària, 4
 Lacustària, 5 - Blanes, 7

V MOTO-CROS DE TARDOR GRAN PREMI VESPA CASADEMONT

CLASSIFICACIÓ JÚNIOR FINAL

1.ª Josep Alonso (Yamaha)
 2.ª Jordi Vilarnau (KTM)
 3.ª Juan Ros (Yamaha)
 4.ª Jordi Olivé (Yamaha)
 5.ª Roger Dalmau (Hupsvarna)
 6.ª Enric Fanals (Yamaha)
 7.ª Sebastià Gafes (Hupsavarna)
 8.ª Juan González (KTM)
 9.ª Josep Maria Godo (Montesa)
 La resta no quedaren classificats.

CLASSIFICACIÓ SENIOR FINAL

1.ª Martí Agustí (Yamaha)
 2.ª Alexandre Vilarnau (KTM)
 3.ª Ferran Arnau (KTM)
 4.ª Eduard Serra (KTM)
 5.ª Josep Puig (Yamaha)
 6.ª Jaume Jubany (Yamaha)
 7.ª Albert Tubert (Honda)
 8.ª Albert Sala (KTM)
 9.ª Josep A. Matret (Gilera)
 La resta no quedaren classificats.

Talleres Berni s.a.

LLAGOSTERA

opinió...

Pel seu interès reproduïm la carta que Armand de Fluvià, conseller heràldic de la Generalitat, ha enviat a E. Soler arran del seu treball sobre la llagosta de l'escut.

Sr. Emili Soler i Vicens
Llagostera

Distingit senyor,

De retorn de les vacances passo a donar-li les gràcies per l'acurat i extens informe que m'ha enviat —molt gentilment— sobre l'escut de Llagostera.

És una pena que tota aquesta informació no l'hagués tingut quan vaig fer l'informe, ja que així hagués estat més complet.

Voldria que compregués que jo no tinc cap interès a defensar l'un o l'altre escut. Veig la qüestió des d'un pla de màxima neutralitat i completament tècnic.

Lamento que l'Ajuntament s'hagi tancat com ho ha fet perquè de la mateixa manera que va ésser canviat el primitiu escut o segell de Maçanet de la Selva, que portava una mà i una planta de sanet i s'hi van posar unes

pomes amb el senyal dels Cabrera, conjuminant l'etimologia amb la història del municipi, l'Ajuntament hagués pogut presentar una alternativa sabent que l'actual escut no pot ésser oficialitzat per la Generalitat. No ho pot ésser perquè té una forma que no és la correcta, perquè porta una corona que no li correspon, perquè no té cap dret a portar el senyal reial dels Quatre Pals, i perquè el nom de Lacustària no pot figurar dins l'escut.

A mi, particularment i com a heràldista, m'agrada mil vegades més el de la llagosta posada en pal, per la seva estètica, per la seva unitat i per la seva senzillesa. Però no és el meu parer el que compta.

Pel que fa al seu text volia precisar-li que l'escut caironat té els quatre angles rectes i el romboidal dos d'aguts i dos d'obtusos.

Una alternativa, per exemple, hagués estat posar un llac heràldic amb una roca i un castell o només un castell. I s'hi podia afegir el senyal dels

Montcada, que van ésser els primers barons. El nom de Lacustària podia haver anat com a divisa sota l'escut o entre la corona, i les branques d'olivera poden perfectament anar envoltant la meitat inferior de l'escut.

Que no és cert que després dels decrets de la Nova Planta els pobles van haver d'inventar-se un segell. La ceba de Sabadell ja apareix al segle XV, la col de Calonge al XVII i el ca de Canet també al XVII, i tants d'altres...

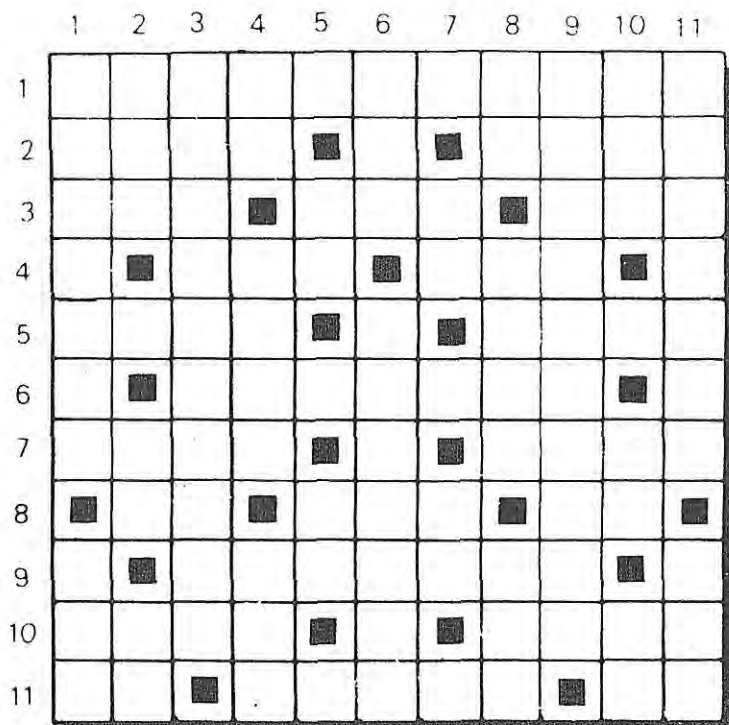
L'obligació de cada ajuntament de comunicar al ministeri de la Governació quin era l'escut que utilitzava (millor dit, el segell) data de 1876.

Com que veig que, en certa manera, té un interès cap a l'heràldica li adjunto un fullet de la Societat Catalana de Genealogia, Heràldica i Sigil·lografia que vaig fundar el 1983, que té la seu a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Ben cordialment i a la seva disposició,

Armand de Fluvià i Escorsa

mots ENCREUATS

HORIZONTALS

- 1.— El que compra en una botiga on no es parroquià.
- 2.— Nus amb adorn. Assumpte.
- 3.— Paraula corrent en les companyies aèries. Gos de presa. Família de formigues.
- 4.— Principal eina del bosquetà.
- 5.— Monestir regit per un abat. Dona que ha tingut un fill.
- 6.— Despullada. Meitat.
- 7.— Extrema dificultat en respirar. Capolada.
- 8.— Deixa per un altre dia. Gràcia.
- 9.— Superfície llisa. Símbol de l'Amper-Volta. Construcció sobre un riu.
- 10.— Cruel, inhumà. Reaccionari.
- 11.— Membre. Cèlebre. Poble del Municipi de Riuer (Solsonès).

VERTICALS

- 1.— Fruita tropical en castellà. Mesura antiga de superfície.
- 2.— En certs jocs de cartes, dues o tres cartes del mateix nombre. Defecte o privació.
- 3.— Ballar sardanes.
- 4.— Consonants. Ensenyo. En anglès, fora.
- 5.— Continent. Grup ètnic.
- 6.— Famosa cursa ciclista. Partit polític basc.
- 7.— Terminació verbal. En castellà, meva. Símbol del cobalt.
- 8.— Article. Unit per l'amistat. Manera de caminar.
- 9.— Que afalaga.
- 10.— Sense brutícia. Conjunció de conclusió.
- 11.— Enviada. Lletra grega.

SOLUCIÓ

- HORIZONTALS** — 1.— Passavolant. 2.— Llag. 3.— O. After. 4.— Abadia. Mare. 5.— Aïrna. Do. 6.— N. Nua. Mig. S. 7.— Ofec. Picada. 8.— Ma. Famò. 9.— Pla. AV. Pont. 10.— Atroc. Carca. 11.— Ma. Famò.
- VERTICALS** — 1.— Plàtano. Pam. 2.— All. D. Falta. 3.— Sardanejar. 4.— Sc. Educo. Of. 5.— Asia. Raça. 6.— 9.— Afalagador. 10.— Net. R. Doncs. 11.— Tramesa. Tau.

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-llosera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

**Taller
CASAS**

REPARACIONES DE AUTOMOVILES
Y CAMIONES

Agente

SEAT

Audi

VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

HUMET

RIEGO POR ASPERSION - BOMBAS

C/. Camprodón, 49 — Tels. 83.02.25 - 83.02.37

LLAGOSTERA

CENTRE COMERCIAL

SUPER STOP

CADA DIA MÉS A PROP!!
ARA TAMBÉ A LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 32
Telèfon 83.12.50

"COMPRI MOLT I PAGUI POC.
AIXÒ ÉS SUPER STOP"

VINGUI A COMPROVAR-HO !